

ONDERWIJS

Monopolie- prijzen bij Elsevier

6

3

Externe campussen verliezen studenten

Het aantal nieuwe inschrijvingen gaat op een meerderheid van de campussen achteruit. De KU Leuven maakt zich echter "geen zorgen".

RODERIK DE TURCK, SIMON GRYPONPREZ EN HEIDI VAN ROMPUY

Tien van de vijftien campussen van de KU Leuven zagen dit jaar het aantal nieuwe inschrijvingen dalen in vergelijking met het vorige academiejaar (zie kader). Bij grote broers campus Leuven en Kulak is de schade met een daling van 2 procent slechts verwaarloosbaar.

Sommige kleinere campussen zien echter meer dan een tiende van hun nieuwe studenten verdwijnen in vergelijking met vorig jaar. De integratie van de opleidingen in de KU Leuven lijkt dus ook een keerzijde van de medaille met zich mee te brengen.

"Toch is het niet eenvoudig om in het verhaal van de integratie zomaar algemene lijnen te trekken en factoren te zoeken die de algemene trends verklaren," zegt Marc Depaep, academisch beheerder van campus Oosten-

de, Brugge en Kortrijk. "De campussen zijn zo specifiek dat je echt moet kijken naar contextgebonden factoren. Technologicampus Gent zit bijvoorbeeld in een moeilijke markt met de UGent. Ook het wegvallen van de historische naam kan een belangrijke factor zijn."

"Wij zitten in een overgangperiode. Dat er hier en daar problemen zouden zijn, wisten we dus," nuanceert rector Rik Torfs. "Wij maken ons absoluut geen zorgen. Onze eerste doelstelling is niet de kwantiteit, maar de kwaliteit."

"We zijn in de eerste plaats bezorgd om goede studenten aan te trekken, zij die een academische opleiding aankunnen," vult Rik Gosselink, vicerector Studentenbeleid aan. "Het is vooral belangrijk naar de doorstroom

te kijken, niet alleen naar wat er binnenkomt."

"Al zijn er natuurlijk wel campussen waar we ons afvragen of we toch geen studenten gemist hebben die naar de KU Leuven hadden kunnen komen en toch voor een andere instelling gekozen hebben," bekent de vicerector. "Er lopen op dit moment enkele nieuwe marketing-initiatieven die hopelijk binnenkort hun vruchten zullen afwerpen."

Campussen sluiten is volgens Gosselink op dit moment echter nog niet aan de orde. "We gaan zeker niet meteen consequenties trekken. Mocht die trend echt blijven, zullen we ons beleid mogelijk moeten aanpassen"

Lees verder op pagina 4.

INTERNATIONAAL

Lovanium

7

STUDENT

NSV!-betoging

13

SOCIAAL

Wraakporno

8

CULTUUR

De kunst van het tentoonstellen

16

Opinie

Splinter

Succesvol onsuccesvol

Het idee dat iemand succesvol on-succesvol kan zijn staat haaks op de "altijd meer en altijd beter"-mentaliteit van tegenwoordig. Studenten moeten hun studies met glans afwerken, op hetzelfde moment hun cv vullen met extra-curriculaire activiteiten, tussendoor even werken aan dat perfecte lichaam en ergens onderweg nog tijd vrijmaken voor vrienden en familie. Onze ambities liggen op het puntje van de Mount Everest. Elke minder spectaculaire beklimming is slechts een fait divers.

Niets is goed genoeg. Perfectie is het doel. Constant worden we geconfronteerd met de *social media*-variant van de mensen rond ons. Exotische reizen, *familytime*, uitgaansleven... Het liefst staat er van alles wat op je *timeline*. Ook engagement wordt van alle kanten aangemoedigd. "Dat staat zo goed op je cv voor laterewerkgevers en je krijgt er ook zoveel voor terug!"

Afgelopen week somde *DeMorgen* de voordelen van vrijwilligerswerk voor studenten nog even op. Naast al die vrijwillige keuzes vergeten we nog de papers en thesen die "het kroonjuweel van je opleiding" zouden moeten voorstellen. Met veel plezier stortten velen zich dan ook in al die uitdagingen tegelijk om later vaak teleurgesteld te eindigen.

Kunnen we niet allemaal samen beslissen dat die top bereiken niet per se nodig is? Dat de Kilimanjaro beklimmen ook al een bovenmenselijke prestatie is? En dat zelfs de Kasselberg een persoonlijke overwinning kan betekenen? Ik vrees ervoor.

Net voor de start van dit tweede semester kopten de Vlaamse kranten nog dat in 2014 elke week vijf studenten zelfmoord proberen te plegen. De druk vanuit de maatschappij is groot, maar wat vaak vergeten wordt, is dat de individuele wil om er te geraken soms de grootste doodoener is. Uiteindelijk zijn wij diegenen die aan die druk toegeven.

Toekomstige presidia worden op dit moment gevuld met geëngageerde mensen. Met volle overgave proberen masterstudenten van hun thesis een pareltje te maken. Zomerstages worden ingepland, vakantiejobs geregeld en vakantiecampen voorbereid. Dat gebeurt allemaal op vrijwillige basis, en maar goed ook.

Wanneer loopt het dan mis? Op welk punt veranderen al die positieve engagementen in een groot energievretend monster?

Het punt wanneer de top van de Mount Everest de norm wordt en niet meer het streefdoel.

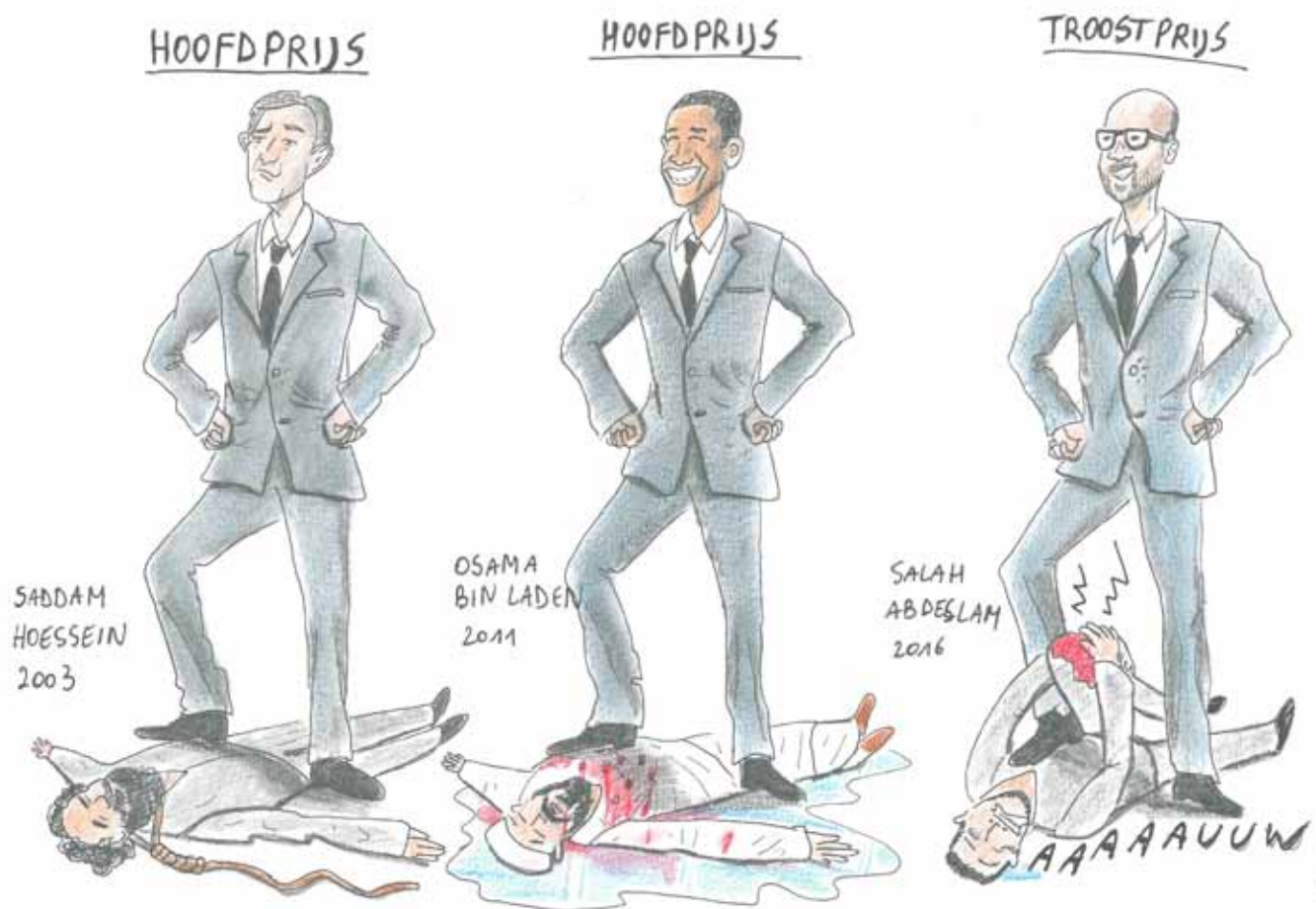
Alles wat minder is dan die norm, krijgt het etiket "onsuccesvol". Ik begrijp waarom Torfs ooit opriep om succesvol on-succesvol te zijn. Laat die top nu en dan eens voor wat ze is. Kijk om je heen en wees blij met waar je al geraakt bent op weg naar de top. Geniet even van het uitzicht en tel je overwinningen voor jezelf.

Wees daarbij niet bang om je te laten voorbijsteken. Er zal altijd wel iemand zijn die beter doet, maar dat doet niets af aan jouw geleverde prestaties.

NAOMI BONNY

De Splinter bevat een persoonlijke mening. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Cartoon van de week

Deze week werpt Martijn Stoop een blik op de actualiteit.

Editoriaal

Tamme zakken

Uitgeverijen nemen een te grote winstmarge op wetenschappelijke publicaties. Het werkt de verspreiding van informatie tegen en toch blijven universiteiten passief. Verklare wie verklaren kan.

Uitgeverij Elsevier heeft op haar wetenschappelijke tijdschriften een grotere winstmarge dan Apple. 36 procent versus 35 procent (*zie voorpagina en pagina 3*).

U leest het goed. Een grotere winstmarge dan Apple, computergigant en één van de meest winstgevendende bedrijven van de laatste decennia. Enfin, na de wetenschappelijke publicaties van Elsevier dus.

Het waarom van dit verhaal is betrekkelijk eenvoudig. Winst maken is leuk. Grote winst betekent grote bonussen.

Maar ook het hoe is eenvoudig. Waar Apple nog voortdurend haar concurrentie te snel af moet zijn en zwaar moet investeren in technologische ontwikkelingen, moeten uitgeverijen zoals Elsevier dat amper. Door de digitalisering zijn de verwerkingskosten zwaar gedaald. Onderzoekers doen bijna al het werk zelf. Vaak moeten ze zelfs betalen om hun artikels te mogen publiceren. "Het gaat niet om inhoud, maar om hoeveel de artikels kunnen opbrengen," vat een bibliothekhoofd de situatie mooi samen.

Een situatie die op zich niet slecht genoemd kan worden, ware het niet dat onderzoek meestal met publieke middelen gefinancierd wordt en de verspreiding van informatie van cruciaal belang is.

Nu heb je verdoken subsidies aan uitgeverijen die op hun beurt de verspreiding van informatie tegenwerken met hun monopolistische prijszetting.

Veel beterschap zit er niet aan te komen. Uitgeverijen eisen alsmaar meer geld en de universiteiten blijven vaak betalen. Hier en daar krijg je tegenwind. Met een aantal illegale initiatieven zoals Sci-Hub en een aantal (loggere en minder efficiënte) legale alternatieven zoals Open Access.

Toch blijven onderzoekers en universiteiten aankloppen bij de uitgeverijen. Het waarom van dat verhaal is een stuk onduidelijker. Historische ontwikkelingen hebben voor monopolies gezorgd. De citaties in bepaalde gereputeerde tijdschriften zijn noodzakelijk voor verdere financiering. Een vicieuze cirkel.

Toch heb je weinig grond om bijvoorbeeld Elsevier als bedrijf iets kwalijk te nemen. Ja, er wordt alleen gekeken naar winst. *So what?* Dat doet ongeveer elk kapitalistisch ingesteld bedrijf. Dat ze daarmee de verspreiding van informatie tegenwerken, zal hen worst wezen.

Het is aan onderzoekers en universiteiten die het er niet mee eens zijn om de samenwerking stop te zetten.

Wat mij dan ook het meeste stoort is precies de tamme houding van universiteiten en onderzoekers. Natuurlijk, er zijn de consequentiële boycotts. En onze rector spreekt van een situatie "die niet duurzaam is."

Als ik rector Torfs vraag waarom er op internationaal vlak niet samengewerkt wordt om de uitgeverijen tot lagere prijzen te dwingen, antwoordt onze rector: "Wij staan open voor initiatieven." Vertaling: stop met zeuren.

Er ligt een grote verantwoordelijkheid bij de universiteit, en zelfs prof-fen dragen bij tot het voortbestaan van deze onevenwichtige situatie. Met wat doorzettingsvermogen kan deze situatie snel rechtgezet worden.

Overreageren is zelden de juiste oplossing, maar je tam opstellen is dat evenmin. Deze universiteit zou best wat meer mogen vechten voor de verspreiding van informatie.

RODERIK DE TURCK

Hoofdredacteur. Het editoriaal bevat een mening die gedragen wordt door de redactie.

UITGEVERIJEN WETENSCHAPPELIJKE PUBLICATIES HEBBEN GROTERE WINSTMARGE DAN APPLE

Monopolieprijzen van uitgeverijen onhoudbaar voor universiteiten

Winstgedreven uitgeverijen eisen steeds meer geld voor wetenschappelijke tijdschriften. "Onrechtvaardig en onhoudbaar," klinkt het. Initiatieven zoals Open Access moeten het tij keren.

RODERIK DE TURCK EN EVA SEVRIN

Om hun werk te verspreiden, publiceren onderzoekers in wetenschappelijke tijdschriften. Vaak zijn die tijdschriften eigendom van private uitgeverijen die gigantische prijzen vragen ondanks dalende verwerkingskosten. Uitgeverij Elsevier heeft volgens een onderzoek van Alex Holcombe, professor aan de Universiteit van Sydney, een winstmarge van 36 %. Dat is 1 % meer dan computergigant Apple.

"De huidige situatie is problematisch," vindt Rik Torfs, rector van de KU Leuven. "We moeten de monopolistische cijfers doorbreken en de redelijkheid bewaren. Dit is niet duurzaam." Bovendien is geciteerd worden in bepaalde tijdschriften een vereiste voor allerlei financieringskanalen. "Wanneer die tijdschriften dan in handen zijn van commerciële uitgevers, zit je met een structureel probleem," verzucht Torfs.

Ook Demmy Verbeke, hoofd van Artes en docent van het vak Heuristiek, ziet de evolutie met lede ogen aan. "Het is zo dat bij de grote wetenschappelijke uitgeverijen de prijzen ontzettend gestegen zijn de laatste jaren. Het gaat niet meer om de inhoud, maar om de winst die de artikels kunnen opleveren." Soms moeten onderzoekers zelfs betalen voor de publicatie van hun artikels.

Volgens de League of European Research Universities (LERU) gaat het soms om duizenden euro's per artikel. LERU heeft dit jaar een petitie gelanceerd waarin gepleit wordt voor redelijkere prijzen. Al een kleine 10.000 onderzoekers en organisaties hebben die ondertekend. "Onderzoeksgeld moet naar onderzoek gaan, niet naar uitgeverijen," aldus Kurt Deketelaere,

naar tijdschriften van de zeven grote uitgeverijen. Voor 2015 werd door de universiteit een bijkomend bedrag van 700.000 euro voorzien om alle prijsstijgingen op te vangen. Dat bevestigt Hilde Van Kiel, directeur van de Universiteitsbibliotheek.

"De tijdschriften worden te duur verkocht. Ondertussen wordt het

"Het gaat niet meer om de inhoud, maar om de winst"

meeste werk nog steeds geleverd door onderzoekers. Bovendien zijn de drukkosten enorm gedaald," verduidelijkt Van Kiel

"Elke keer dat we onderhandelen vragen de uitgeverijen gemiddeld 8 procent extra. Voor gekende bladen zoals Nature loopt dat op tot 25 à 30 procent," gaat Van Kiel verder.

Om dat tegen te gaan, probeert de KU Leuven hard te onderhandelen. Via vzw Elektron wordt er Vlaanderenbreed gestreefd naar een lagere prijs voor wetenschappelijke tijdschriften. Van Kiel geeft aan dat onderhandelingen met uitgeverijen vaak een jaar lang duren voordat er een consensus bereikt wordt. "In het nieuwe contract met Elsevier vanaf 2017 zal ook voor Vlaanderen geprobeerd worden het zogeheten flipped model na te streven (een deel van de abonnementsprijs wordt dan omgezet in betaling van de APC fees voor Open Access bij die uitgever)." "Er zijn verschillende manieren om

Boycot

Om de hoge prijzen te omzeilen en toch aan de informatie te geraken, nemen steeds meer onderzoekers hun toevlucht tot illegale websites waar de research op te vinden is. Sci-Hub, het bekendste voorbeeld, heeft ondertussen al 48 miljoen academische papers verzameld die gratis toegankelijk

DEMMY VERBEKE,
HOOFD ARTESBIBLIOTHEEK

zijn. Uitgeverij Elsevier heeft een klacht ingediend tegen Sci-Hub wegens schending van de auteursrechten.

De meeste onderwijsinstellingen houden zich evenwel ver van die ontwikkelingen. "Wij proberen ons buiten de illegaliteit te houden. Maar het illegale circuit is het beste bewijs dat hervormingen nodig zijn. Het huidige kostenmodel stimuleert illegale uitwassen," verklaart Torfs de situatie.

Ondertussen worden vele uitgeverijen geboycot. De recentste boycot is er eentje tegen Elsevier, waar iets minder dan 16.000 academici aan deelnemen.

Alternatieven

KU Leuven zoekt actief naar alternatieven. "We kunnen niet volledig afstappen van het oude systeem. We kunnen wel zoveel mogelijk andere opties zoals Open Access propageren," vertelt Verbeke.

Ten eerste veronderstelt Open Access dat de auteurs of onderzoekers hun werk publiek beschikbaar maken. Dat is echter niet altijd vanzelfsprekend. "Heel vaak gebeurt het dat wanneer auteurs publiceren de uitgever het volledige copyright vraagt," vertelt Hannelore Vanhaverbeke, hoofd van Cijfers en Analyse aan de dienst Onderzoekskoördinatie. "De uitgeverij zou u dan in geval van plagiaat kunnen beschermen. Dat is inderdaad belangrijk, maar daar hebben ze niet het volledige auteursrecht voor nodig."

Ten tweede vereist het model een technische uitwerking ter ondersteuning. Zo zijn er momenteel drie vormen van Open Access in werking. De eerste vorm initiëerden de bestaande grote uitgeverijen en wordt ook Gold Open Access genoemd.

"Commerciële wetenschappelijke uitgeverijen zijn op Open Access gesprongen. Zo gebruiken ze het model eigenlijk om nog meer geld te maken," legt Verbeke uit.

Problematisch hierbij is dat het systeem vaak een extra betaling van de onderzoekers vraagt. De bijkomende kosten worden de Article Processing Charges genoemd. Volgens LERU kunnen die kosten oplopen tot duizenden euro's per artikel. "Men vraagt inderdaad een extra betaling van de onderzoeker zelf die tussen de 400 en de 3000 euro kan liggen," beaamt ook Carl Demeyere, van de Universiteitsbibliotheekdiensten.

Daarnaast is er ook de Green Road. "De Green Road wordt gesteund door de KU Leuven. Universiteiten slaan hierbij hun wetenschappelijke publicaties op in een database die publiek beschikbaar is," stelt Demeyere.

"Hier ervaren we de meeste moeilijkheden met het auteursrecht. Steunpunt Open Access moet telkens onderzoeken of we iets beschikbaar mogen stellen. Uitgevers maken het ontzettend lastig om te vinden wat wel of niet mag," voegt Vanhaverbeke toe.

Ten slotte is er nog een hybride vorm. Hierbij wordt er niet enkel gebruik gemaakt van Gold Open Access maar schaft de universiteit ook nog steeds de tijdschriften aan. "Hierbij verdient de uitgeverij dan dubbel. Enerzijds aan de APC en anderzijds aan de abonnementen van de bibliotheek," legt Demeyere uit.

De huidige situatie is onhoudbaar. "KU Leuven blijft inzetten op Open Access en intensieve onderhandelingen voeren met uitgeverijen," stelt de rector. Gelukkig groeien de alternatieven zoals Open Access gestaag. "We zien het aantal gratis beschikbare publicaties continu stijgen," besluit Vanhaverbeke hoopvol.

"Het illegale circuit is het beste bewijs dat hervormingen nodig zijn"

RIK TORFS,
RECTOR KU LEUVEN

secretaris-generaal van LERU.

Naast petitie zijn er ook heel wat goedkopere initiatieven zoals Open Access, waarbij de artikels voor iedereen toegankelijk worden gemaakt.

Bibliotheeken

In 2014 gaf de KU Leuven via haar Universiteitsbibliotheek 6,5 miljoen uit aan haar collecties. 2,5 tot 2,8 miljoen daarvan gaat jaarlijks

een problematiek te bestrijden. Ik heb alle begrip voor mensen die de weg van de boycot kiezen, maar wij kiezen voor collectieve onderhandelingen en het stimuleren van Open Access," vult Torfs aan.

De hoge en steeds stijgende kosten zet de universiteitsbibliotheek onder druk. "Een evenwicht zoeken wordt elk jaar moeilijker," erkent Van Kiel.

Uitgeverij Elsevier heeft een winstmarge van 36 %, één procent meer dan computergigant Apple. **CARTOON Martijn Stoop**

Campusnieuws

MARKETINGCAMPAGNE VAN KU LEUVEN MOET LOKALE PROBLEMEN OPLOSSEN

Vervolg voorpagina.

Oostende

Grootste zorgenkindje van de KU Leuven lijkt op dit moment campus Oostende met een daling van bijna 20 procent. Al is de geplande verhuis van de zeedijkcampus naar de gloednieuwe gebouwen op campus Brugge waarschijnlijk grotendeels verantwoordelijk voor de slechte cijfers.

“De goedbedoelde verhuiscampagne van de vorige ploeg is als het ware de kroniek van een aangekondigde dood geworden,” vertelt Depaepe. “Wij willen daar nu een positief verhaal tegenover zetten met het nieuwe gebouw in Brugge.”

“Uiteraard zaten we ook met een ander probleem, je kunt namelijk niet rekruteren uit de zee,” grapt de academisch beheerder. “Dat zal wel verbeteren in Brugge, al kan dat nog een paar jaar duren.”

Professionele bachelors

Afgezien van de aparte situatie in Oostende, kampen nog kleine campussen met een daling tussen de 10 en 15 procent. Zowel campus De Nayer in Sint-Katelijne Waver als campus Aalst en Brussel verliezen significant in vergelijking met academiejaar 2014-2015.

Ook de technologiecampus in Geel blijft licht achteruitgaan, al is de daling daar wel ongeveer gehalveerd in vergelijking met 2013-2014. “Op campus Geel hebben we altijd wat geschommeld,” vertelt academisch beheerder Flora Carriijn. “Onze grootste uitdaging is dat we op een gemengde campus zitten met de hogescholen. Er is namelijk een tendens om het zekere voor het onzekere te nemen en eerst voor een

“Ik hoor dat de UA het niet altijd zuiver speelt op SID-ins”

FLORA CARRIJN,
ACADEMISCH BEHEERDER GEEL

professionele bachelor te kiezen. We moeten de studenten echter meteen op de juiste plaats proberen te krijgen.”

Die lokale concurrentie met de hogeschoolopleidingen zou

De dalers:
TECHNOLOGIECAMPUS GENT

-14,35%

CAMPUS OOSTENDE

-18,45%

CAMPUS DE NAYER

-16,4%

CAMPUS BRUSSEL

-15,22%

CAMPUS AALST

-11,76%

CAMPUS LEUVEN

-2,16%

10

van de 15 campussen dalen qua aantal nieuwe ingeschreven studenten

CAMPUS KULAK

-2,18%

CAMPUS SINT-ANDRIES

-10,48%

CAMPUS GEEL

-6,04%

De stijgers:
CAMPUS SINT-LUCAS BRUSSEL

+9,03%

CAMPUS GROEPT

+20,55%

CAMPUS BRUGGE

+14,77%

CAMPUS CAROLUS

+5,81%

CAMPUS SINT-LUCAS GENT

+12,34%

* Enkel de cijfers van campus Diepenbeek ontbreken en werden dus niet verwerkt in dit artikel. Door de structurele samenwerking met de UHasselt op de campus konden de correcte cijfers nog niet worden achterhaald.

ook op de campussen in Aalst, Brussel en Sint-Katelijne-Waver de inschrijvingsproblemen kunnen verklaren. Daar huist de KU Leuven namelijk samen met opleidingen van Odisee en Thomas More.

“We zitten op de campussen vaak met zowel hogescholen als KU Leuven. Dat is niet gemakkelijk,” bevestigt ook Isabelle Van Geet van de Dienst Marketing van de KU Leuven. “Al merk ik op de infodagen wel al een vooruitgang in vergelijking met een jaar geleden. Steeds meer mensen vragen aan het onthaal heel gericht waar ze informatie over de KU Leuven kunnen vinden. Men begint te beseffen dat wij er ook zitten.”

Universitaire competitie

Naast de hogescholen, moet de KU Leuven in Antwerpen en Gent uiteraard concurreren met de lokale universiteiten. Dat is nog moeilijker, aangezien de instellingen in dezelfde vijver aan academisch potentieel vissen.

“In Geel zijn we de enige universiteit, maar in Antwerpen ligt dat natuurlijk helemaal anders,” vertelt Carriijn, die ook academisch beheerder is van campus Carolus en Sint-Andries. “We zitten daar in een enorm competitieve omgeving.”

“Ik hoor af en toe dat de collega's van de UA het bovendien niet altijd even zuiver spelen op SID-ins en dergelijke,” legt ze uit. “Mensen komen ons dan vragen of het echt wel KU Leuven is op onze campussen.”

Campus Carolus lijkt weinig hinder te ondervinden van de onderlinge concurrentiestrijd. Letterencampus Sint-Andries daarentegen moet het met 10 procent nieuwe inschrijvingen minder stellen.

“Die daling is al een tijdje aan de gang,” vertelt Carriijn. “We zitten natuurlijk ook met de complexe voorgeschiedenis, aangezien we vroeger eerst Lessius waren en dan Thomas More. Anderzijds zien we ook een algemene daling in de studenten toegepaste taalkunde, dat is niet eigen aan onze campus,” nuanceert ze.

Over de naamsverwarring maakt Rik Torfs zich alvast niet veel zorgen. “Een studentenleven is betrekkelijk kort. Zulke zaken zetten zich betrekkelijk snel terug recht. Je hebt geen mensenleven nodig om een product in de markt te zetten.”

Technologiecampus Gent

Ook op de technologiecampus in Gent moet de KU Leuven opboksen tegen de lokale universiteit. “De opleiding industriële wetenschappen

aan de UGent sluit naadloos aan bij de opleiding tot burgerlijk ingenieur,” legt vicerector Gosselink uit. “Dat maakt het voor zij-instromers gemakkelijker om daar de overstap te maken dan bij ons.”

“In Gent geniet de UGent natuurlijk een zeer hoge naamsbekendheid. KU Leuven in Gent klinkt nog niet zo vertrouwd in de oren,” bevestigt campusvoorzitter Lieven De Strycker.

Toen technologiecampus Gent nog campus Sint-Lieven heette, lag die naamsbekendheid echter een stuk hoger. Een terugkeer naar de oude naam, zou volgens sommigen daarom een oplossing kunnen zijn voor de inschrijvingsdaling.

“Ik vind het een beetje gevaarlijk die beslissing nu al te nemen,” nuanceert Van Geet. “Het zou nog eens een naamswissel zijn terwijl stabiliteit toch ook belangrijk is. Als het al gebeurt, zal dat pas voor het academiejaar 2017-2018 zijn, aangezien we nu al in onze laatste communicatiefase zitten met de huidige 17- en 18-jarigen. Mijn advies is voorlopig nog rustig af te wachten.”

GROEPT

Het is uiteraard niet enkel een slechtnieuwsshow op de campussen.

Sommigen doen het net opvallend goed. Bovenaan de lijst met stijgers prijkt Groep T, met een groei van bijna een vijfde aan nieuwe inschrijvingen.

De belangrijkste verklaring hiervoor ligt volgens Van Geet in het feit dat de campus in Leuven ligt. “Het verhaal van de integratie is daarvoor gemakkelijker aan de man te brengen,” legt ze uit. “Aangezien de stad in onze merknaam verwerkt zit, biedt dat een enorm voordeel voor Groep T.”

Bovendien wijst Van Geet ook op de moderne infrastructuur op de campus en het duidelijk gedifferentieerde programma. “Groep T heeft een duidelijke focus op internationale programma's en is meer managementgericht. Op andere campussen is die specifieke eigenheid vaak een stuk minder duidelijk.”

Brugge

Daarnaast doet ook campus Brugge het opvallend goed. In totaal schreven er zich bijna 15 procent meer nieuwe studenten in dan vorig jaar. “Campus Brugge is een enorm succes,” vertelt academisch beheerder Marc Depaepe. “We hebben nauwelijks concurrentie op de kinesitherapiemarkt in West-Vlaanderen. Ook ons jonge dynamische team spreekt enorm aan.”

“Mijn advies is rustig af te wachten”

ISABELLE VAN GEET,
MARKETINGDIENST KU LEUVEN

Depaepe is er echter niet van overtuigd dat de integratie met de KU Leuven aan de oorsprong ligt van de grote groei: “Of het etiket van de KU Leuven echt heeft geholpen om het aantal studenten te doen stijgen is niet meteen duidelijk.”

Toch vindt hij het een goede zaak dat de universiteit nu ook in Brugge een campus heeft: “West-Vlaanderen behoeft geen autonome universiteit. We willen niet het verhaal van de UHasselt overdoen. Al zou het evenzeer dom zijn als de provincie West-Vlaanderen de expertise van de KU Leuven niet zou omarmen.”

Lezersbrief: Waar is het centrum?

Het is met enige ongemakkelijkheid dat enkele vrienden en ik donderdagavond hebben deelgenomen aan de tegenbetoging in het kader van de traditionele NSV!-optocht.

Gezien hun duidelijke profilering ‘pro grenzen, pro natie’ hoeft het geen betoog dat heel wat stemmen zich roeren tegen deze relatief rechtse profilering. Aangezien NSV! zich sterk afkeert van de Europese Unie als instituut, een instituut waar wij ondanks alles in blijven geloven, begaven wij ons met onze Europese vlag ter plaatse om onze steun voor de ‘goede zaak’ te tonen.

Een tegenactie tegen een relatief rechtse beweging zou – zonder het democratische bestaansrecht daarvan te miskennen – een brede tegenbeweging opgang brengen, zo veronderstelden we althans.

De tegenbeweging bestond echter uit quasi alleen radicale linkse groeperingen, een waaier aan studentenverenigingen, maar ook anarcho-communistische partijen en zelfs groepen onder Peshmergavlag, die toch ook niet eenduidig constructief handelen.

Voor je het door had was je niet meer voor vluchtelingen maar tegen kapitaal en patronaat en aanverwanten.

Politiek centrum en centrumlinks waren volledig afwezig en dat scheidt een bijzondere sfeer.

Het zwaaien met de Europese vlag werd niet hartelijk onthaald en stuitte op boze blikken en de nodige opmerkingen. Met enige teleurstelling kijken wij terug naar een gebrek aan pluralisme in een tegenbetoging tegen wat men noemt ongenueanceerd rechts. Dat is mee te wijten aan de afwezigheid van de gematigde stemmen in het debat, en dat lijkt stilaan een breder fenomeen te worden in het vluchtelingendebat.

Centristische politici lijken verstijfd van electorale schrik en de gematigde burgerbewegingen lijken er niet in te slagen hun overtuigingen op een kordate manier te uiten. Geen enkele gematigde studentenvereniging was (in beduidende

aantallen) aanwezig op de tegenbetoging. Ik vraag me af waaraan dat ligt en hoe we dat moeten oplossen. Moeten we de volgende keer een derde betoging organiseren, gematigd en pro-Europa? Krijgen we dan wel andere segmenten gemobiliseerd? Het is hoog tijd dat de gematigde en genuanceerde stemmen zich roeren in dit sterk gepolariseerde debat. Dat is hoogst nodig in een tijd waarin subtiliteit het altijd van polarisering zou moeten halen.

PIERRE BERCHMANS

Lezersbrieven kan je opsturen naar
veto@veto.be

Onder de loep

Linkage

De toekomst van morgen wordt steeds vaker bepaald door het onderzoek van vandaag. Tijd om te kijken wat de knappe koppen van deze universiteit onder de loep nemen.

“De bevolking reageert emotioneel veel heftiger op migratie”

Het succes van Donald Trump en Alternative für Deutschland is niet makkelijk te verklaren. Politicoloog Marc Hooghe gaat op zoek naar verbanden achter de verschuivende waardepatronen in de politiek.

MARGOT DE BOECK

Begin vorige week haalde de eurosceptische partij Alternative für Deutschland opvallend goede scores op de deelstaatverkiezingen. “Er lijkt een grote mate van ontevredenheid over het functioneren van de democratie. De vraag is hoe we dat kunnen verklaren,” start politicoloog Marc Hooghe zijn betoog.

In zijn onderzoeksproject, gefinancierd door de Europese Onderzoeksraad, zoekt hij een verklaring door verschillende statistieken te vergelijken.

“Je moet met een open agenda beginnen,” pleit Hooghe. “Mijn bedoeling is niet te gaan kijken of racisme verkeerd is. Je moet het scenario in je hoofd houden dat we overspoeld worden door migranten die onze jobs inpikken en dat we op die manier racistisch worden. Dat lijkt echter niet het geval.”

geen enkele lijkt vooralsnog passend.

Tevreden pessimist

“Er zijn altijd een aantal mogelijke fobieën. We hebben er geen zicht op waarom er dan telkens eentje wordt uitgepikt. Daar zitten helemaal geen grote verhalen achter,” vervolgt Hooghe.

Dat is te wijten aan de zogenaamde *negativity bias*: mensen zijn graag pessimistisch. “Mensen vinden het ongeloofwaardig als iemand zegt dat het eigenlijk allemaal niet zo slecht gaat. Populisten hebben een enorm voordeel omdat hun boodschap instinctief veel sterker is dan die van het establishment.”

Naar die reflex heeft Hooghe eerder al onderzoek gedaan. In een bevraging schatten de deelnemers de werkloosheid in België op 25 procent in en het aantal

alsof je problemen miskent. Politici laten zich daar makkelijker in meedrijven, want zij moeten meegaan in dat sentiment. Ik heb daar als wetenschapper geen last van.”

Onder controle

Hooghe maakt een duidelijk onderscheid tussen sociaal-economische problemen en migratieproblemen. “De bevolking reageert emotioneel veel heftiger op migratie. De Europese samenleving kan 1 miljoen vluchtelingen aan, maar er zit ergens een irrationele angst voor het onbekende.”

Hooghe heeft zelf al ondervonden dat het anders kan. In Canada zag hij televisiereportages over hoe buurten gevluchte Syriërs welkom heetten: “De perceptie is er anders, onder meer door de geografische ligging. Zij hebben vluchtelingen laten overvliegen en hebben dus meer het gevoel dat ze het onder controle hebben.”

Hooghes onderzoek focust zich niet op een concreet eindresultaat, al geeft hij wel al aanzetten voor toekomstige onderzoeksprojecten: “We zouden moeten kijken naar hoe we de procedures van de instellingen kunnen bijstellen zodat burgers zich opnieuw betrokken voelen en zo hun angst verdwijnt.”

Denkpistes zijn dan referenda en een vorm van de deliberatieve democratie, waarin burgers geïnformeerd tot een compromis

Persfoto Rob Stevens

proberen te komen. “De democratie blijft een compromiszoekende machine,” vindt Hooghe.

De grote beurs van de Europese Onderzoeksraad maakt zijn onderzoek mogelijk. “In België zijn de beurzen kleiner, waardoor je

meer projectmatig te werk gaat. Een grote beurs en de vrijheid die daarmee gepaard gaat, zorgt ervoor dat je grote theoretische vragen durft te stellen, waarbij een onderzoeksresultaat niet altijd gegarandeerd is.”

“Populisten staan instinctief veel sterker dan het establishment”

Met behulp van verschillende statistieken gaat Hooghe samen met zijn team van onderzoekers de verschillende mogelijke verklaringen af: ligt onze afkeer voor vluchtelingen aan de hogere werkloosheid of aan een hoger criminaliteitscijfer? Derationele verklaringen worden afgevinkt,

inwoners geboren buiten België op 40 procent. “Daar zit dus een overschatting van factor drie in,” corrigeert Hooghe.

Dat heeft pijnlijke effecten voor de politiek: “De gemiddelde Belg is tevreden. Maar als je dat in het openbaar durft te zeggen, word je kwaad bekeken omdat het lijkt

Onderwijs kort

Nieuw middel tegen bloedklonters bij beroerte

Onderzoekers aan de KU Leuven Campus Kulak hebben een nieuwe manier ontdekt waarop bepaalde soort beroertes aangepakt kunnen worden. Het enzym ADAMTS13 blijkt bloedklonters te kunnen oplossen wanneer die de bloedstroom naar de hersenen verhinderen. Dat veroorzaakt een ‘ischemische’ beroerte, die vaak permanente hersenschade tot gevolg heeft.

Tot voor kort was er slechts één manier om dit soort beroertes op te lossen, aldus Simon de Meyer van het Laboratorium Trombose Onderzoek. “Vooral in het kader van de huidige beperkingen voor het behandelen

van de beroertepatiënt zijn dergelijke nieuwe inzichten zeer welkom”, klinkt het.

Euwenoude lesnota's gedigitaliseerd

Door een unieke samenwerking tussen de KU Leuven, UCL en de Koninklijke Bibliotheek (KBR) heeft nu een breed publiek toegang tot een rijke collectie collegedictaten uit lang vervlogen tijden.

Studenten in de lessen logica, fysica, theologie of geneeskunde penden deze notities in de periode 1425-1797. Ze bieden nieuwe inzichten in de onderwijswereld van weleer. De collectie is nu samengebracht op één portaal.

Getalgevoel risicofactor voor dyscalculie

In haar postdoctoraatsonderzoek heeft Kiran Vanbinst, lid van de onderzoeksgroep Gezins- en Orthopedagogiek van de KU Leuven, aangetoond dat getalgevoel - het herkennen van de betekenis van getallen - van lagereschoolkinderen een betrouwbare voorspeller kan zijn voor latere problemen met rekenen.

Hiervoor ontwikkelden zij de Collectieve Test Getalgevoel, dat steunt op de snelheid waarmee leerlingen kunnen zeggen welk van twee getallen het grootste is. Bert de Smedt, Verbists promotor, waarschuwt wel dat de test geen diagnose is. “Een zwakke score geeft vooral aan dat er meer diagnostisch onderzoek nodig is.”

RANI GOELEN

WWW.CUYTHOEK.BE

OVER 100 BEERS CANTUS HALL

FREE WIFI NICE MUSIC

KITCHEN FROM 11 AM TILL 9 PM

PROBABLY THE BEST SPAGHETTI IN TOWN ONLY 8 EURO

BURGERS IN SEVERAL WAYS

KAPUCIJNENVOER 5 LEUVEN

INFO @ CUYTHOEK.BE 016.887656

Internationaal

ÉÉN JAAR NA DE BEZETTING VAN HET MAAGDENHUIS

Nog geen democratisering aan de Universiteit van Amsterdam

Een jaar na de bezetting van het Maagdenhuis is er nog niet veel werk gemaakt van de eis tot meer democratisering aan de Universiteit van Amsterdam. De uitkomst? Twee commissies zonder studenten.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE, JOSJE KERKHOVEN EN CHARLOTTE LIPPENS

Ongeveer een jaar geleden daverde de Universiteit van Amsterdam (UvA) op haar grondvesten. Enkele ontevreden studenten bezetten toen wekenlang het Maagdenhuis, het rectoraat van de universiteit. De studenten eisten toen meer democratisering en meer transparantie. Een jaar later blijkt uit de aanstelling van de rector dat die eis nog ver weg is.

Rector

Volgens Linda Duits, freelance-docente aan de faculteit Sociale wetenschap is er niet veel veranderd. "Uiteindelijk bleek deze week ook weer dat de UvA toch nog geen transparant bestuur heeft. Zeker als de academische gemeenschap nog steeds niets te zeggen heeft over wie ons gaat besturen en de hele procedure niet transparant is."

Daarbij doelt zij op berichten in de Nederlandse pers rond de verkiezingsprocedure van de rector en de voorzitter van het College van Bestuur. Er moest een headhunter aan te pas komen om kandidaten voor beide topfuncties te zoeken. "Er heerst een regente bestuurscultuur waarbij al die mensen uit dezelfde vijver komen," legt Duits uit. "Daarmee kan het gebeuren dat iemand van een hogeschool naar de luchthaven van Schiphol gaat, wat toch een heel ander bedrijf is om aan te sturen. Als die mensen uit dezelfde bestuursvijver blijven komen, verandert er niet daadwerkelijk iets."

"Het bestuurlijke brutale gedoe gaat eigenlijk gewoon door," reageert Ilios Willemars, een student die vorig jaar bij de bezetting aanwezig was. "Er was laatst een mailtje van de raden van toezicht van de UvA en de Hogeschool van Amsterdam waarin ze vertellen dat ze 'vanzelfsprekend' geen mededelingen kunnen doen tot de procedure is afgerond'. Het gaat om mensen met een openbare bestuursfunctie."

Maagdenhuis

Een jaar geleden kwamen studenten en docenten op straat tegen dit soort praktijken. Volgens Guy Rocourt, een student die er toen bij was, begon het protest vrij gemakkelijk. "We verzamelden in een grote collegieruimte en zouden er zo lang mogelijk blijven. Wanneer we eruit gehaald zouden worden, zouden we meewerken."

Na bezettingen van andere universiteitsgebouwen werd op 25 februari het Maagdenhuis bezet.

Willemars was er bij op die bewuste avond. "We begonnen ons af te vragen of we het Maagdenhuis konden bezetten, want het is een heel symbolisch gebouw. Toen de organisatoren aangaven dat we klaar waren, bleef iedereen staan. Eigenlijk zijn we daarna gewoon naar binnen gelopen."

Enkele weken daarvoor was er al gemor te horen over het universiteitsbestuur. "Het begon als protest tegen besparingen binnen de humane wetenschappen. Die werden als oneerlijk beschouwd omdat die het gevolg waren van verkeerd financieel beleid van de universiteit," vertelt docent Enzo Rossi. Duits vult aan: "Het ging bijvoorbeeld over het verdwijnen van de kleine talenstudies, maar ook over de ontzettend hoge werkdruk die er heerst in het hoger onderwijs."

Volgens Casper Thomas, een columnist bij *De Groene Amsterdammer* die de protesten van dichtbij meemaakte, kwam de bezetting niet zomaar uit de lucht vallen. "Er vond daar een soort uitbarsting plaats van alle klachten die al over de universiteiten geuit werden," vertelt hij. "Ik schreef altijd al over hoger onderwijs, wetenschap, klachten die mensen al hadden over publicatiedruk en de massaliteit van het onderwijs." De

kern van het probleem was echter een gebrek aan democratische inspraak en transparantie.

Student Ilios Willemars stelt: "Bij de UvA maakte een klein groepje gegadigden de dienst uit, die zelf niet dicht bij onderzoek of

"Het bestuurlijke brutale gedoe gaat eigenlijk gewoon door"

hervormingen op het gebied van democratisering," meldt Joost van Tilburg, de woordvoerder van de UvA.

"De medezeggenschap wordt uitgebreid betrokken bij de keuze voor een nieuwe voorzitter en rector," zegt hij nog. Ook worden er meer documenten openbaar gemaakt in het kader van een grotere transparantie.

"Het is wel duidelijk dat er erkenning is voor die problemen. Dat maakt het voor mensen al fijner," vertelt Duits. Ook bij de Centrale Studenten Raad (CSR), de officiële studentenvertegenwoordiging,

ILIOS WILLEMARS, STUDENT UVA

merken ze dat zaken anders zijn. "Er is wel een verandering van houding merkbaar," zegt voorzitter Naomi Appelman.

De UvA stelde twee onderzoekscommissies in om de problemen te onderzoeken. "Er zijn twee commissies en een subcommissie ingesteld. Eén commissie houdt zich bezig met Financiën en Huisvesting, de andere met Democratisering en Decentralisering," vertelt Van Tilburg.

Opvallend is dat de studenten niet in deze commissies vertegenwoordigd zijn. "De Studentenraad heeft mee de commissie ingesteld en bepaald wie in die commissie kon komen," zegt Appelman. De leden van deze commissies zijn echter experts, externen en hoog-

leraren. "Ze leveren goed werk," benadrukt Appelman.

Democratisering

Rossi merkt op dat dit allerminst democratisch is. "Er is vooruitgang geboekt, maar al tijdens het instellen van die commissies werd duidelijk dat sleutelfiguren niet blij waren met de nieuwe democratische wind die door de universiteit woei."

Volgens Duits is het nog te vroeg om van een grondige democratisering te spreken. "Nadat het Maagdenhuis in 1969 was bezet, was er natuurlijk ook niet meteen democratisering aan de universiteit. Die dingen gaan heel langzaam en leiden later tot resultaten."

Ook Thomas heeft begrip voor de trage verandering. "Ik denk dat je veel geduld moet hebben. De universiteit is nu niet meteen veranderd. Dat krijg je niet voor elkaar in een jaar." Volgens hem ligt het belang van de bezetting dan ook ergens anders. "Ik denk dat de belangrijkste winst is dat er een soort politieke gevoeligheid is ontstaan. In alle debatten die over het hoger onderwijs nu plaatsvinden, wordt ook naar de bezetting verwezen."

Toch waarschuwt Duits dat er wel degelijk werk moet worden gemaakt van een geloofwaardige democratisering en transparantie. "De universiteit is gewoon een heel bureaucratisch apparaat. In die bureaucratie gaat er veel verloren. Nu is er weer een praataavondje, dan weer een commissie, weer iets wat gewoon niet veel concrete resultaten oplevert."

"In alle debatten over het hoger onderwijs wordt nu ook naar de bezetting verwezen," vertelt Casper Thomas, columnist *De Groene Amsterdammer* Persfoto

EEN INTERNATIONALE KIJK OP ONZE CAFÉCULTUUR

Drinken en feesten in Leuven: de Erasmusvisie

De fakbars, de Belgische bieren en het uitgaansleven: zie hier de trots van menig Leuvens student. Voor Erasmusstudenten is het toch even schrikken.

JENTE VAN LINDT EN ARNE SONCK

De Leuvense student en het uitgaansleven zijn een haast onafscheidelijk duo. Naast de fakbars zijn er uiteraard de gespecialiseerde biercafés en, op nummer één voor uitwisselingsstudenten, de Oude Markt.

Ate Veenstra, student japanologie uit Nederland, beaamt de aantrekkingskracht daarvan. "De langste toog van België zeker? Ja, dat is toch wel één van de eerste plaatsen waar internationale studenten naartoe gaan."

Evert Thys van de vzw Oude Markt bevestigt dat. "De internationale studenten weten de Oude Markt inderdaad wel te vinden. Het heeft sowieso wel iets, zo veertig gezellige cafeetjes bij elkaar." Naast het grote aanbod aan horecazaken ziet Thys nog een reden

"België associëren we niet met bier, maar met de Europese Commissie"

ÇSAGDASÇENBİL, MASTERSTUDENT UIT TURKIJE

voor het succes van de Oude Markt. "De terrasjes die onmiddellijk vol lopen als de zon begint te schijnen, blijven ook een ongelooflijke troef."

Bierkenners

Het enorme aanbod aan bieren heeft blijkbaar ook zijn charmes. De uitbater van The Capital, een Leuvense café met een enorm bieraanbod, bevestigt dat. "Buitenlandse studenten weten natuurlijk dat België bekend staat om zijn bieren," legt hij uit. "Uiteindelijk zijn ze dan ook wel onder de indruk van hoeveel bieren er eigenlijk zijn."

Toch denken niet alle studenten meteen aan bier als ze België horen. "België associëren we in Turkije niet echt met bieren, eerder met de Europese Commissie", aldus Cagdas Enbil, een masterstudent uit Turkije. Niettemin houdt hij van de bieren hier in Leuven, met Kwak als absolute favoriet. The Capital ziet dan weer vooral Karmeliet en La Chouffe zeer goed verkopen.

Thys is er bovendien van overtuigd dat de aandacht rond Belgische bieren geen hype is. "Natuurlijk heb je bepaalde modes in de bieren, maar de Belgische bieren worden met verstand van zaken gebrouwen. Dat is zeker een langetermijnproject."

Nochtans zijn niet alle studenten verrijnde bierproevers. Mateo Fiammetta, een masterstudent uit Italië, relativeert alles een beetje: "Het maakt niet uit welk

"Het maakt niet uit welk bier ik drink, zolang het maar goedkoop is," vertelt Mateo Fiammetta, masterstudent uit Italië
CARTOON Pjotr Hubin

bier ik drink, zolang het maar goedkoop is." Ook Sagdas wijst op het prijsaspect, maar evenzeer op het ingewikkelde aanbod. "Ik denk dat het aanbod in The Capital gewoon erg ingewikkeld is. En het is vrij duur voor studenten."

Leegloop op vrijdag

Het Leuvense antwoord op de soms dure prijzen zijn de fakbars. Veenstra weet dat die uniek zijn: "Iets als de fakbars heb je niet zo sterk in Nederland. Daar heb je wel studentenclubs, maar die staan los van de faculteit. Studentenhuisen zijn losstaande organisaties." Ook het fenomeen van de cantussen

leeft in Nederland veel minder sterk volgens Ate.

Het belangrijkste verschil blijkt echter het moment van uitgaan. "Het rare is dat iedereen hier naar huis gaat in het weekend. In de VS ga je in het weekend normaal uit. Dat is het grote verschil. In de week ga je gewoon naar de lessen," aldus Andrew O'Neil uit de VS. Volgens Mateo duren de feestjes in Leuven ook wel wat langer dan in Italië. "Daar starten wij rond tien uur om rond half één te stoppen. Hier beginnen ze om twaalf en feesten ze tot zes uur 's ochtends."

Lovanium KU Leuven in de brousse

In 1954 richtte de KU Leuven een campus op in Leopoldstad, de hoofdstad van Belgisch Congo. Campus Lovanium zou daar bijna twintig jaar lang Leuvense studenten en professoren aantrekken.

NAOMI BONNY, PAUL-EMMANUEL DEMEYERE EN KAREN AERTS

Al in 1908 richtte de toenmalige rector Hebbelynck een koloniaal opleidingsinstituut op in Leuven zelf. Dat waren vooral landbouwscholen en medische instituten. Vanaf de jaren 20 was de universiteit in de kolonie zelf actief. Een volwaardige campus kwam er pas in 1954 met de stichting van Lovanium.

"De Lovanium-universiteit houdt vooral verband met de 'K' van de KU Leuven, haar katholieke identiteit," legt Ruben Mantels uit. Als historicus, verbonden aan de UGent, schreef hij een boek over de activiteiten van de KU Leuven in Congo. "Net zoals de Leuvense universiteit in België een katholieke elite wilde vormen, die leidinggevende posities kon innemen in de samenleving, wilde ze in de kolonie een Congolese elite voorbereiden." Lovanium kan volgens hem gezien worden als een katholiek ontvoogdingsproject.

"Pas d'élite, pas d'ennuis"

"In andere kolonies waren er al veel vroeger universiteiten. België richtte er geen op vanuit de optiek: 'pas d'élite, pas d'ennuis'. Het wou de eisen voor meer participatie of autonomie vermijden die de geschoolde elite elders formuleerde," aldus Idesbald Goddeeris, historicus aan de KU Leuven.

"Na de Tweede Wereldoorlog groeide echter het besef dat Belgisch Congo ooit wel onafhankelijk zou worden. Om dat voor te bereiden, stichtte men er in 1954 een universiteit. Dat was echter veel te laat: in 1960, op het moment van onafhankelijkheid, hadden amper zestien Congolezen een universitair diploma."

Studeren in Lovanium

Mantels is positiever over het project. "Lovanium was een echte campusuniversiteit. Ze lag op ongeveer 12 kilometer van Leopoldstad. Pas in 1958 kwam er een busverbinding met de hoofdstad. Dat betekende dat de campus relatief geïsoleerd lag." Studenten verbleven in *homes* op de campus. "Blanke en zwarte studenten werden gemengd, wat niet vanzelfsprekend was in die tijd," concludeert Mantels.

Ook het academisch personeel was volgens hem anders. "Onder het professorenkorps, voornamelijk jonge Leuvense professoren, heerste een soort avontuurlijke pioniersgeest." Die was ook bij de Congolese studenten te merken. "Ook bij de Congolese studenten was er, met name naar de onaf-

hankelijkheid van 1960 toe, veel opwinding over hun toekomstige rol in het land."

Toch blijft er van dat positieve beeld vandaag de dag niet veel meer over volgens Goddeeris: "De infrastructuur die opgebouwd werd in de jaren 50 is ongewijzigd gebleven. De grote modernistische kerk, de studen-

"Lovanium was eigenlijk deel van het Belgisch koloniaal systeem"

IDESBALD GODDEERIS, HISTORICUS KU LEUVEN

tenpeda's en de huizen van de professoren staan er allemaal nog. Het ligt er allemaal wat onverzorgd bij: ruiten zijn ingeslagen, er groeit gras op de daken, de wegen zijn in zeer slechte staat en het professorenzwembad staat vol regenwater".

Na 1960

De onafhankelijkheid van Congo betekent niet het einde van de universiteit. Tot op de dag van vandaag bestaat ze nog onder de naam 'Université de Kinshasa'. Nog steeds is er een speciale band tussen de UNIKIN en de KU Leuven.

Volgens Mantels is die band met de Alma Mater te zien tot op de dag van vandaag: "bijvoorbeeld in de uitreiking van bepaalde

eredoctoraten. Zo kreeg kardinaal Joseph Malula een eredoctoraat in 1979, Laurent Monswengo in 1993 en Valentin Yves Mudimbe in 2006."

"De contacten met Leuven bleven bewaard," legt Goddeeris uit. "Ook na 1960 trokken er nog regelmatig Leuvense professoren naar de universiteit. UNIKIN blijft ook nu nog een van de belangrijkste universiteiten van het land, al moet ze zien stand te houden in zeer moeilijke omstandigheden."

"Hoewel nostalgici de contacten met de universiteit nog zullen koesteren, was Lovanium eigenlijk een deel van het Belgisch koloniaal systeem," besluit Goddeeris. "Men mag niet vergeten dat dit hele 'beschavingsproject' gepaard ging met uitbuiting, racisme, roofoconomie en segregatie. Hierdoor hebben velen een ambigue verhouding met ons koloniaal verleden."

Copy De Raaf
Ravenstraat 25
3000 Leuven
www.deraaf.be
deraaf@skynet.be
016 222 087

digitale copy & printservice
scannen & archiveren
affiches - naamkaartjes - brochures etc...
alle types inbindingen en afwerking
textiel & planafdruk
quadri drukwerk affiches & flyers

Kwaliteit en service op korte tijd.

specialiteit thesissen:
Met afspraak op één uur klaar!
Meer info? Surf naar www.deraaf.be
Tip: Maak nu reeds online je afspraak!

Dossier Wraakporno

DE GEVOLGEN VAN WRAAKPORNO

“Iedereen heeft me naakt gezien”

Naaktfoto's van jezelf zijn iets erg intiems, maar dankzij sociale media kunnen ze in verkeerde handen vallen. Het overkwam Nele en Sofie. “Ik ben bang dat die foto's weer opduiken.”

SIMON GRYPONPREZ, BRECHT CASTEL EN FELINE KETELS

De verhalen van Nele (20) en Sofie (24)* zijn erg verschillend. Van hen allebei werden naaktfoto's gemaakt die hen blijven achtervolgen. De zogenaamde wraakporno heeft verstrekende gevolgen voor hun levens.

Nele was 16 toen ze een relatie begon met een man van 21. Al snel begon haar vriend K. foto's en filmpjes te maken terwijl ze seks hadden. “Met vorige partners had ik dat ook al gedaan omdat ik hen vertrouwde. Bij K. had ik het gevoel dat ik eigenlijk geen keuze had.”

Na een tijd wou Nele weg uit de relatie met K. Ze vroeg hem ook een paar keer om te stoppen met foto's van haar te maken. “Telkens ik van

Nele zag geen andere mogelijkheid dan te doen wat hij vroeg. “Ik dacht: liever misbruikt worden door één persoon dan door verschillende mensen. K. zei ook dat hij me zou vermoorden als ik naar de politie ging.” Nele zag geen uitweg meer en raapte uiteindelijk de moed bij elkaar om haar moeder over de situatie in te lichten. Die ging met haar naar de politie.

Psychiater

Sofie (24) was student in Gent. Eén zatte avond drie jaar geleden blijft haar achtervolgen. “Ik ging uit met een vriendinnen er was veel gratis drank. Toen ik de volgende dag wakker werd, wist ik niet meer wat er gebeurd was.”

Er wachtte haar een vreselijke ontdekking. “Twee medestudenten hebben mij toen ingelicht. Ik was met iemand in een wc-hokje beland en daar zijn foto's van genomen. Ik wist niet wat ik hoorde en was er kapot van.”

In een mum van tijd werden de bewuste foto's verspreid. “Na een week had iedereen ze gezien,” vertelt Sofie. De gevolgen waren desastreus. Overal waar ze kwam, staarden mensen haar aan en maakten ze opmerkingen achter haar rug: “Hé, dat is die die seks heeft gehad op de wc”. “Ik haatte mezelf en iedereen rondom mij,” zegt ze.

Sofie raakte zo al snel verstrikt in eenzaamheid en verdriet. Na meer dan een jaar zocht ze professionele hulp bij een studentenpsycholoog. “Pas in de zevende sessie durfde ik over het voorval te praten. Maar dat heeft niet echt geholpen. Enkele maanden later moest ik van mijn ouders naar een psychiater, omdat ze merkten dat het echt niet meer ging.”

Politie

Sofie heeft nooit aangifte gedaan bij de politie, Nele deed dat wel. De politie was niet erg behulpzaam, vindt

ze. “De agent leek me niet helemaal te geloven. Hij suggereerde ook dat het mijn schuld was.”

Nele nam geen vrede met die behandelingen ging later terug. “Gelukkig nam die tweede agent de situatie wel serieus.” Er is uiteindelijk een rechtszaak tegen K. gekomen, waarin hij veroordeeld werd tot een werkstraf, een boete en een schadevergoeding.

Sofie heeft overwogen om naar de politie te gaan, maar besliste uiteindelijk om toch geen aangifte te doen. “De vrees dat mijn ouders het daardoor te weten zouden komen, was te groot. Ze weten nog altijd van niets.”

De persoon die de foto's van Sofie had genomen, heeft dus nooit verantwoording moeten afleggen voor zijn daden. Met dat gevoel van onrecht-

vaardigheid heeft ze het heel moeilijk. “Ik kan het nog steeds niet vatten dat hij daar zomaar ongestraft is mee weggekomen. Volgens mij heeft hij nooit beseft dat hij iets verkeerd heeft gedaan.”

Voor Nele heeft de veroordeling geholpen bij de verwerking. “Na het proces kon ik alles beter een plaats geven. Bovendien heeft K. nu een strafblad, waardoor hij hopelijk niet meer zo gauw een tweede slachtoffer kan maken.”

Maar ondanks die veroordeling is Nele vier jaar na de feiten nog altijd niet volledig gerust. “K. heeft die foto's ook aan andere mensen doorgegeven, dus die beelden kunnen nog bestaan. Ik ben vaak bang dat die foto's plots toch ergens zullen opduiken. Ik kan nooit zeker zijn.”

Hetzelfde geldt voor Sofie, die er nog steeds mee geconfronteerd wordt. “Jaren later vragen nieuwe vrienden in een andere stad me of het waar is wat ze hebben gehoord.” Sofie had wel vaker spijt van gebeur-

tenissen toen ze onder invloed was, maar geen enkele blijft haar zo achtervolgen als die ene avond. “Het feit dat er foto's van bestaan, maakt het gewoon zoveel erger.”

Voor mensen die iets gelijkaardigs meemaken, heeft ze een duidelijke raad: “Blijf er niet meezitten en ga meteen naar een psycholoog of een psychiater. Ik heb dat zelf te laat gedaan.”

Ook haar boodschap aan wie zulke foto's krijgt toegestuurd is helder: “Stuur zulke dingen niet door! En praat er zelfs niet over. Het feit dat heel het verhaal de ronde deed en dat zelfs mijn zogenaamde vrienden erover roddelden, maakte het nog veel moeilijker.”

*Sofie en Nele zijn gefingeerde namen.

Lees op veto.be een dagboekfragment van Sofie en een chatgesprek tussen K. en Nele.

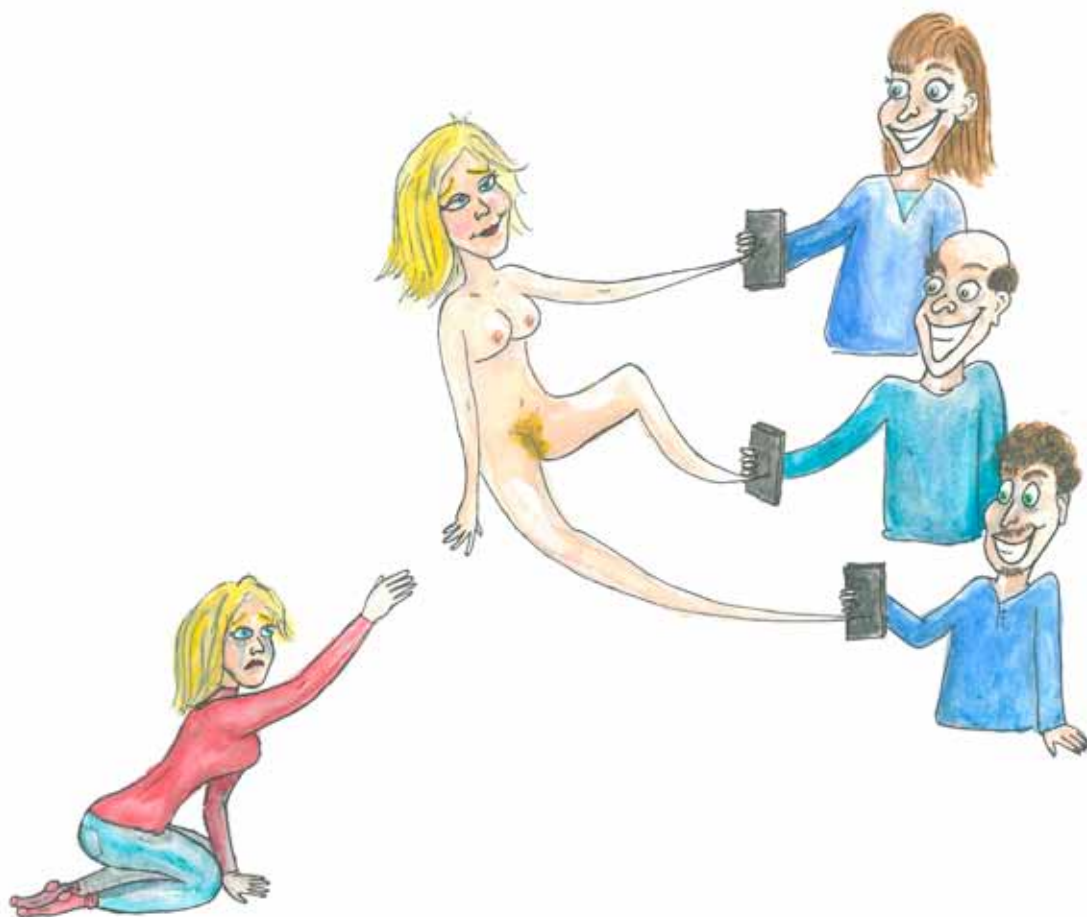
“Hij eiste dat ik elke dag een naaktfoto van mezelf maakte”

NELE,
STUDENT

hem weg wilde, praatte hij echter op me in. Hij manipuleerde me en chanterde me emotioneel.”

Toen de maat vol was voor Nele, maakte ze definitief een einde aan de relatie. Daarop begon K. haar te chanteren met de naaktbeelden.

“Hij zei dat hij ze naar mijn moeder zou sturen en op het internet zetten. Met mijn contactgegevens erbij.” Nele was doodsbang. Vanaf toen moest Nele K. gehoorzamen in al zijn grillen. “Hij eiste dat ik elke dag een naaktfoto van mezelf maakte, met de datum op mezelf geschreven. Hij beval me om bepaalde filmpjes van mezelf te maken.” Als ze dat niet deed, zou hij de foto's verspreiden.

ILLUSTRATIE Karolien Favoreel

Aanpassing strafwet wraakporno moet lacune opvullen

“Wraakporno wordt in de media vaak nogal eng gedefinieerd,” vindt Eva Lievens van de Universiteit Gent.

SIMON GRYPONPREZ, BRECHT CASTEL EN FELINE KETELS

Schade

“Wraakporno duidt op een wrokkige ex-partner die seksueel getinte foto's verspreidt die oorspronkelijk vaak met toestemming werden gemaakt,” vertelt Lievens, professor recht en technologie aan de UGent. “Maar er zijn bijvoorbeeld ook situaties waarin naakte of seksueel getinte beelden worden verspreid door andere personen dan een ex-partner: personen die dergelijke foto's via via in handen hebben gekregen of ook hackers.”

Volgens Lievens heeft wraakporno zware gevolgen: “Slachtoffers wordt ernstige emotionele en psychologische schade toegebracht. Het beïnvloedt zowel hun dagelijkse als professionele leven.”

Internet en technologie spelen een belangrijke rol. “Vandaag kan iedereen via het internet zonder problemen een enorm aantal mensen bereiken. Met een simpele muisklik kan je beeldmateriaal uploaden en delen. Zo kunnen de beelden blijven circule-

ren, waardoor de afgebeelde persoon telkens opnieuw in een slachtofferrol gedwongen wordt.”

Vaak worden die naaktbeelden vergezeld van de persoonlijke gegevens van het slachtoffer. “Een populaire handelswijze, beter gekend als doxing,” verklaart Lievens. “Doxing laat slachtoffers bijzonder kwetsbaar achter en maakt hen weerloos tegen verdere pesterijen en intimidatie, online én offline.”

Nieuwe wet

Tot voor kort was het juridisch kader rond wraakporno compleet ontoereikend. Eind januari werd een wetsvoorstel goedgekeurd dat ervoor zorgt dat het openbaar maken of

onthullen van naaktfoto's of seksuele beelden zonder de toestemming of zelfs buiten medeweten van de afgebeelde persoon strafbaar wordt ge-

“Dit is een stap in de goede richting”

EVA LIEVENS,
UGENT

steld. “De aanpassing van de strafwet lijkt een stap in de goede richting,” zegt Lievens, “maar blijft het toch afwachten om te zien hoe de nieuwe bepaling in de praktijk zal worden toegepast.”

De wet voorziet een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar

voor het openbaar maken of verspreiden van naaktfoto's of seksbeelden. Zelfs als het slachtoffer initieel heeft ingestemd met het maken van die beelden.

“Niet alleen de overheid speelt een rol in het bestrijden van wraakporno. Ook bijvoorbeeld sociale netwerksites tonen zich stilaan bewust van het feit dat beelden en opnames vaak via hun platformen worden onthuld en verspreid,” denkt Lievens. “De initiatieven van deze sociale netwerksites om dergelijke beelden vrijwillig te verwijderen zullen dan waarschijnlijk ook snellere resultaten opleveren voor de slachtoffers dan een strafprocedure voor de rechtbank.”

EEN INTERVIEW MET DE ZOON VAN EEN TERRORIST

"We vechten deze oorlog opnieuw en opnieuw"

Vorige week gaf Zak Ebrahim een lezing in Leuven over zijn evolutie als zoon van een terrorist tot vredesactivist. "Alle negatieve stereotypes die me mijn hele leven zijn aangeleerd, bleken fout."

SIMON THYS EN EVA SEVRIN

Ebrahim had alle ingrediënten om een extremistische toekomst tegemoet te gaan. Zijn vader was betrokken bij de autobom op het World Trade Center in 1993 en vermoordde de rabbijn Meir Kahane. Daarbovenop werd hij ook nog eens gepest, maar ontmoetingen met verschillende mensen zorgden voor de ommekeer in zijn denkbeeld.

Ebrahim is geen uitzondering in onze huidige maatschappij. "Vooroordelen over alle mensen, of ze nu uit mijn vader's mond komen of op de affiches van extreemrechtse groepen staan, komen van dezelfde plaats."

U vertelt over de stereotypes die u waren aangeleerd door uw vader. Leven er in onze samenleving misschien niet evenveel stereotypes over de islam?

Ebrahim: "Zeker. In beide gevallen zijn we mensen aan het reduceren tot zaken die onmogelijk iets met hun persoonlijkheid te maken hebben. We gebruiken generalisaties om mensen te beschrijven. Dit is begrijpelijk, het maakt het gemakkelijk om snel en praktisch mensen te categoriseren. Toch zeggen die generalisaties amper iets concreets."

"Vooroordelen over alle mensen, of ze nu uit mijn vaders mond komen of op de affiches van extreemrechtse groepen staan, stammen van dezelfde plaats. Wanneer een geradicaliseerde moslim preekt dat alle joden verschrikkelijk zijn, volgt deze exact dezelfde retoriek als wanneer iemand in Duitsland verklaart dat alle vluchtelingen de westerse samenleving komen ruïneren."

"Ik vind niet dat we het noodzakelijk allemaal eens moeten zijn over hoe we de wereld zien"

En die stereotypes druisen in tegen een beeld van een homogene samenleving?

Ebrahim: "Wanneer een groep als ISIS onschuldige mensen aanvalt, zijn de slachtoffers niet enkel de gewonden of hun familie. Ze vallen namelijk de hele samenleving aan. Elke aanval zorgt ervoor dat de kloof tussen verschillende bevolkingsgroepen groter wordt. Ze willen dan ook dat mensen met verschillende geloofsovertuigingen niet met elkaar omgaan. We zien dat nu gebeuren met de moslimgemeenschap."

"Dat zorgt er natuurlijk voor dat het gemakkelijker wordt voor ISIS om moslims te rekruteren. Ze kunnen werkelijk zeggen: "Kijk, ze willen niet dat jullie deel uitmaken van de westerse samenleving, jullie zullen er nooit

"Hypocrisie heeft heel lang gewerkt voor de VS en Europa," vindt Ebrahim

FOTO Kalina De Blauwe

bijhoren." Dan klinken beloftes over een plaats waar je welkom bent veel luider."

"Zou onze openheid ons niet beter dan ISIS moeten maken? Het feit dat we manifest gekant zijn tegen het veroordelen van mensen op basis van hun religie of waar ze vandaan komen? Het is belangrijk dat we dat niet vergeten. Het is belangrijk dat we onze samenleving niet veranderen en niet minder open worden naar elkaar. Wanneer we elkaar gaan reduceren tot religie of afkomst, zijn we geen haar beter. Dan wint ISIS en verliezen wij pas echt."

Extreme opvattingen vinden toch steeds meer aanhangers, denkt u dat deze evolutie nog omkeerbaar is?

Ebrahim: "Het is relatief gemakkelijk om een groep zoals ISIS te vernietigen. Het is echter ongelooflijk moeilijk om die ideologie in dat proces mee klein te krijgen. Na elf september was Al-Qaida de grootste vijand van elke westerse overheid. We zijn erin geslaagd om de organisatie neer te halen, maar de ideologie bloeide ongecontroleerd verder. Nu zitten we dus met ISIS, een organisatie die misschien nog brutaler uit Al-Qaida's as verrees."

"Helaas zijn er momenteel heel wat vooraanstaande politici die haat propageren, in de VS is die dan Donald Trump. Hij preekt zaken zoals het folteren en zelfs vermoorden van onschuldigen. Dat mensen hem volgen is een gevolg van de angst die ISIS in de westerse samenleving introduceerde. Men mag echter niet vergeten dat het hierdoor zo veel makkelijker is voor extremisten om te zeggen "Dit is tegen wie we vechten, we vechten tegen de man die het oké vindt om jullie familie te doden."

Hoe schieten wij, als samenleving, op dit vlak tekort?

Ebrahim: "Onze westerse hypocrisie is ook een probleem. We zijn perfect gewillig om een relatie met Saudi-Arabië te onderhouden. Dat creëert woede en bitterheid. Het is

belangrijk dat we onze rol in de problematiek erkennen."

"Hypocrisie heeft erg lang gewerkt voor de Verenigde Staten en Europa, maareindelijk begint dat barsten te vertonen. We hebben lang onze zin kunnen doen maar nu blijkt de situatie alles behalve duurzaam. Dan verliezen we ons rechtom ons af te vragen waarom vluchtelingen in hemelsnaam naar hier komen. Wanneerwe onszelf zoveel vrijheid toe-eigenen, mogen we anderen die niet langer ontnemen."

"Wanneer we elkaar gaan reduceren tot religie of afkomst, zijn we geen haar beter"

Hoe kan een individu een positieve bijdrage leveren?

Ebrahim: "Je kan ofwel een positieve houding hebben ofwel een negatieve. Ieder kan die keuze voor zich maken en moet daar de volledige verantwoordelijkheid voor dragen. Wanneer je kiest voor een negatieve houding, mag je ook niet verwachten dat die tot iets positiefs leidt. Afwijzend tegenover vluchtelingen staan gaat de culturele kloof niet verkleinen. "We moeten ons bewust zijn van wat we doen. We moeten echt nadenken hoe we mensen willen tegenhouden. Hoe we kunnen voorkomen dat ze hun heil bij terreurgroepen zoals ISIS zoeken. Als we dat niet vinden, dan vechten we deze oorlog opnieuw en opnieuw."

Wanneer je opgroeit met bepaalde ideeën, denk je dan dat je daar later nog van kan afstappen?

Ebrahim: "Uiteindelijk geloof ik van wel. Je kan je hele leven aangeleerd krijgen dat de he-

mel rood is maar op een dag zal je toch moeten buitenkomen. Wanneer je dan ziet dat die hemel eigenlijk blauw is, dan maakt het niet meer uit hoe vaak men je daarvoor iets anders verteld heeft. Zo ging het voor mij."

"Alle negatieve stereotypes die me in mijn hele leven zijn aangeleerd bleken fout wanneer ik in contact kwam met de echte personen achter die gesimplificeerde beelden. Het is dan ook al vaak aangetoond dat je mensen bij elkaar moet brengen wanneer je een veiligere samenleving wilt. Dat persoonlijk contact bevat de kracht om alles wat je geleerd hebt omver te gooien."

Hoe staat u tegenover religie?

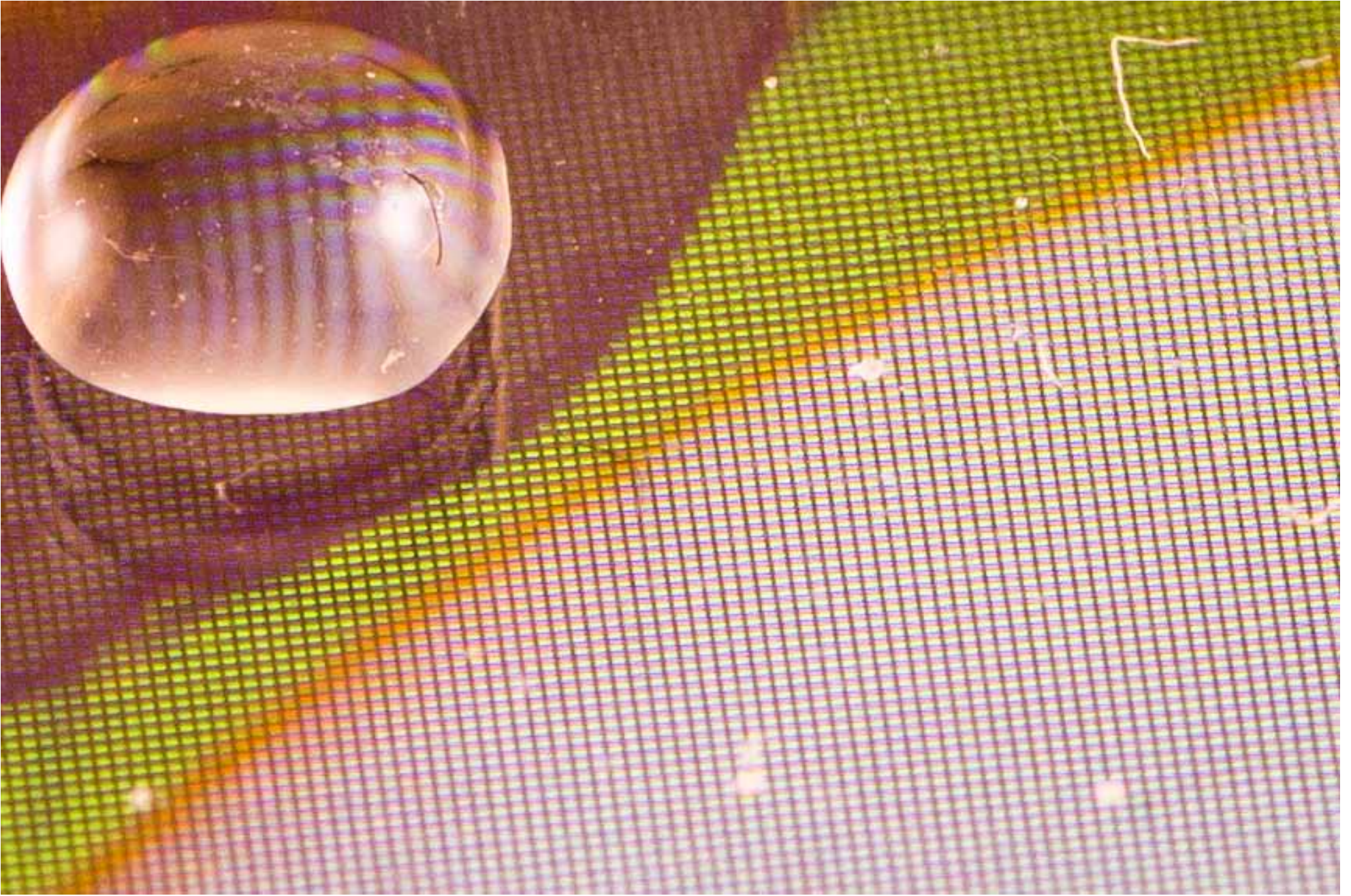
Ebrahim: "Zelf identificeer ik me als atheïst. Desondanks vind ik interreligieuze discussies zeer belangrijk. Ik vind niet dat we het noodzakelijk allemaal eens moeten zijn over hoe we de wereld zien. Het enige waar we het over eens moeten zijn, is dat we geen geweld tegen elkaar gebruiken."

"Ik besef wel dat religie al vaak een grote negatieve impact heeft gehad. Toch wordt religie in die gevallen enkel als excuus gebruikt. Gewelddadige mensen willen ook zonder god gewelddadig zijn. Maar daarnaast creëert religie vaak grenzen tussen bepaalde groepen. Dat is waarom ik persoonlijk de Islam verliet. Ik zag het enkel als een manier om mensen van elkaar gescheiden te houden."

Is het delen van uw verhaal ook, om uw metafoor van daarnet te gebruiken, een manier om mensen te tonen dat de hemel daadwerkelijk blauw is?

Ebrahim: "Aangezien ik door confrontatie met andere perspectieven mijn standpunt heb kunnen veranderen, hoop ik inderdaad dat ik nu op mijn beurt een nieuw perspectief kan tonen. Uiteraard werkt dit niet voor iedereen, maar openheid is de eerste stap."

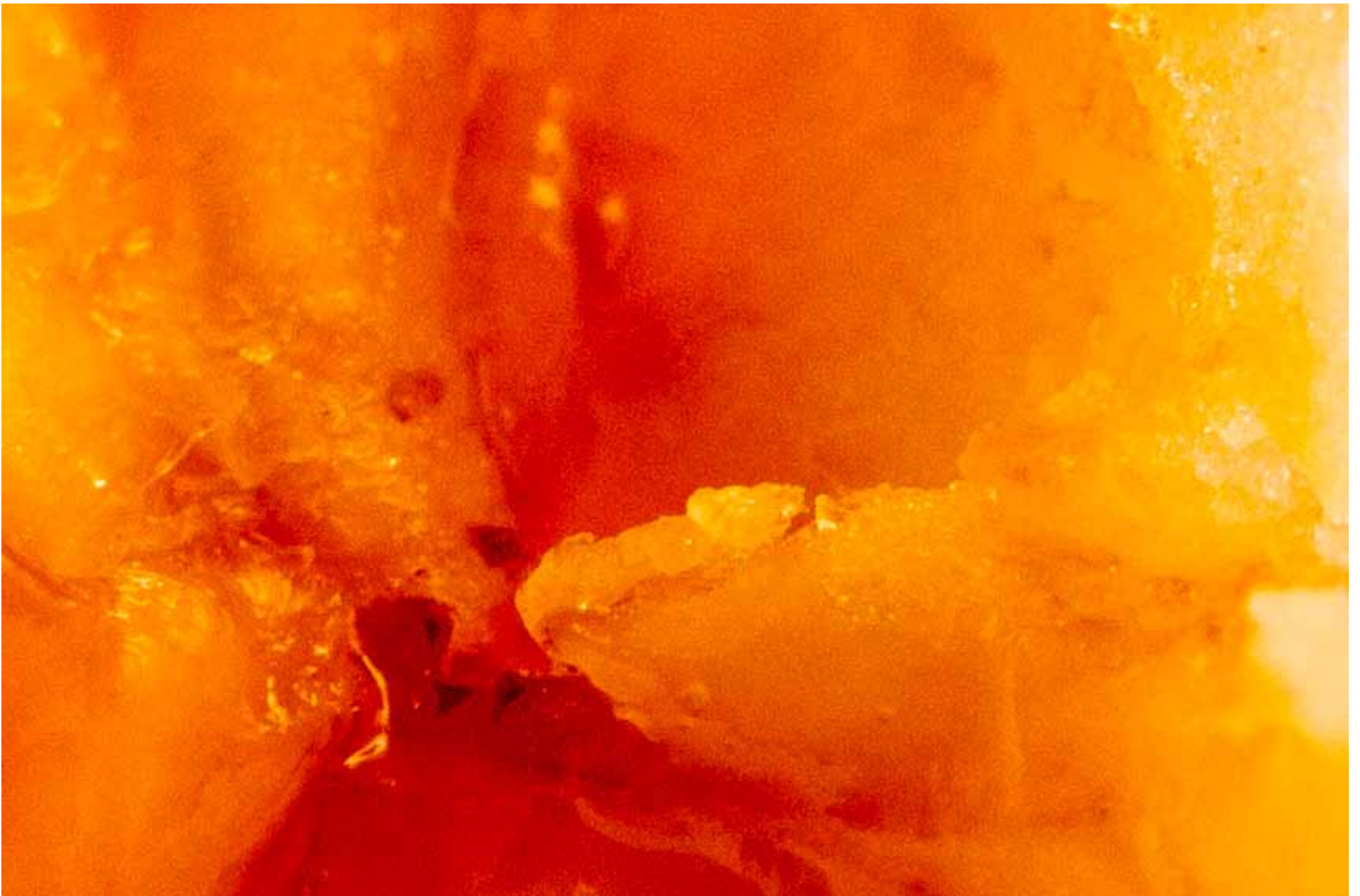

ScherpGesteld

Bestaat er iets zoals door de bomen het bos niet meer zien?
Onze fotograaf zoomde extra hard in op de werkelijkheid.

FOTO'S Bart Heleven

Student

De legende

“Een kankercel is veel slimmer dan wij”

Raf Sciot

Sommige profen hebben een naam die in heel Leuven klinkt als een bel. Het zijn bronnen van verhalen, confessions en legendes. Veto voelt enkelen van hen aan de tand.

Patholoog, drummer en koning van de Gouden Krijtjes: Raf Sciot een fenomeen noemen is een understatement. Toch blijft hij bescheiden. “Je mag je nooit beter voelen dan iemand anders.”

JOES MINIS

U staat onder geneeskundestudenten bekend als iemand die bijzonder lesgeeft. De ene vindt het geweldig, de ander kinderachtig. Hoe geeft u les?

Raf Sciot: “Ik vind ‘infotainment’ een heel belangrijk onderdeel van lesgeven. Het is belangrijk dat als je anderhalf uur voor een zaal van 300 à 400 studenten staat, dat die tijd voor iedereen een beetje aangenaam is. Professioneel entertainen is niet evident. Ik probeer het wat af te toetsen aan de studenten. Soms is het er misschien wat over, dat geef ik toe.”

“Als ik mijn leven mocht overdoen, zou ik eeuwig student blijven”

“Het is belangrijk de aandacht erbij te houden voor iedereen. Ik gebruik in mijn lessen vaak metaforen, bijvoorbeeld over een oom en een tante die samen de jonge celletjes opvoeden. Als ik na jaren een oud-student tegenkom, hebben ze meestal de metaforen onthouden. Je kunt daar de essentie van een fenomeen in vatten. Dat vormt de basis voor mijn lessen; dat ze begrijpelijk zijn en aangenaam.”

Vorig jaar heeft u het Gouden Krijtje, de prijs voor de beste docent van Medica, gewonnen. Bent u daar trots op?

Sciot: “Dit jaar heb ik hem weer gewonnen! Ik ben daar apetrots op. Er is mij niets zo dierbaar als die Gouden Krijtjes. Ik koester die meer dan een publicatie in *Nature* (toon-aangevend wetenschappelijk tijdschrift, red.). Ik vind het jammer dat sommige profen het lesgeven als een last ervaren, want goede lesgevers zijn een visitekaartje voor de universiteit. Een Gouden Krijtje is voor mij de erkenning dat ik goed lesgeef.”

Pathologie

U bent een van de betere pathologen van Europa, bent u daar niet trots op?

Sciot: “Ik ga dat nooit beamen natuurlijk. Ik ben gespecialiseerd in een bepaald subdomein van de pathologie, een kleine niche, en daarin mag ik meedraaien. Ik mocht spreken op het grootste congres voor pathologen in Seattle. Dat is weinig Europeanen gegund. Daar ben ik fier op. Ik mag dat zeggen zonder te blozen.”

U blijft er heel bescheiden onder.

Sciot: “Ik heb twee belangrijke dingen van mijn vader geleerd. Het eerste is dat je al-

tijd bescheiden moet zijn. Ieder mens heeft zijn kwaliteiten en zijn talenten. Je mag je nooit beter voelen dan iemand anders. Mijn vader was bedrijfsarts in de Philips-fabriek en zijn beste vriend was de chauffeur met wie hij ging vissen.”

“Het tweede dat ik van hem leerde, is dat je voor jezelf moet opkomen. Als je gelijk hebt en je weet dat je gelijk hebt, moet je voet bij stuk houden. Als iemand me dan van antwoord dient – *so be it*. Ik heb mijn punt gemaakt.”

Hoe ziet u de taak van de patholoog?

Sciot: “De patholoog heeft een belangrijke, maar ook een heel bescheiden functie. Onze diagnose bepaalt of het goed of slecht nieuws is voor de patiënt. Ik moet hier elke dag verschrikkelijke diagnoses stellen, maar ze moeten vooral juist zijn.”

“Soms is het zo complex dat ik bij God niet weet wat ik zie. Dan moet je blijven onderzoeken tot je het weet, multidisciplinair te werk gaan met collega’s. Rationeel nadenken, doorgaan tot je voldoende zekerheid hebt. Dat is een moeilijke, maar ook leuke uitdaging.”

“Zeker met kankercellen is het heel lastig werken. Een kankercel is veel slimmer dan wij. Hoe meer onderzoek we doen, hoe meer we erachter komen dat alles veel complexer in elkaar zit dan we dachten.”

U was vijf jaar lang hoofd van de dienst pathologie. Waarom nu niet meer?

Sciot: “Ik had minder en minder tijd om de dingen die ik zo graag doe, de kliniek, het onderzoek en het lesgeven, te onderhouden. Het was een zeer arbeidsintensieve job en ik voelde me er niet altijd prettig bij. Je hebt enorm veel vergaderingen en administratie.”

“Voor talloze mensen ben je de pispaal. Het is een job die je het best niet te lang doet. Ik heb er aangename herinneringen aan, maar toch ook veel frustraties. Het was een moeilijke periode, maar ik heb veel geleerd. De belangrijkste les is dat je altijd moet openstaan voor wat de mensen zeggen, al lijkt het maar een peulenschil. Altijd luisteren.”

Bruce Springsteen

U bent ook drummer in een bandje en brengt uw eigen liedjes tijdens het aperitiefconcert van Medica. Bent u een showman?

Sciot: “Zo ervaar ik het niet echt. Ik geniet er vooral van. Een optreden is voor mij echt geslaagd als ik volledig opga in mijn drumkit, dat mijn spel en mijn persoon als het ware één zijn.”

“Dat heb ik soms ook wanneer ik lesgeef. Bij een goede les versmelt mijn persoon met wat ik uitleg aan de studenten. Mijn grote voorbeeld wat dat betreft is Bruce Springsteen. Die man geeft zich

FOTO Kalina De Blauwe

honderd procent. Ik probeer me helemaal te geven en op te gaan in mijn optreden. Dat is een subliem moment. Ik raak dan zowel bij muziek als bij lesgeven in een soort trance, alhoewel het me sneller overkomt in de muziek.”

“Ik koester een Gouden Krijtje meer dan een publicatie in Nature”

“Ik vind het heel belangrijk om op de planeet van de studenten te komen. Dat is de drijfveer om liedjesteksten te schrijven.

Mijn studententijd was de mooiste tijd van mijn leven. Als ik mijn leven mocht overdoen, zou ik eeuwig student blijven.”

Is een les geven voor u ook een optreden geven?

Sciot: “Absoluut. Ook voor een aula moet je jezelf volledig geven. Als je je best doet, haal je er niet alleen zelf de meeste voldoening uit, maar zien de personen voor wie je het doet ook: “Die man doet zijn best.””

U bent met heel veel tegelijk bezig. Hoe houdt u dat vol?

Sciot: “Ik probeer heel efficiënt te werken. Je kapot werken is niet gezond. Je moet geconcentreerd zijn van ’s morgens tot ’s avonds en prioriteiten stellen. Je moet keuzes maken en zo weinig mogelijk tijd verliezen. Als je gestructureerd werkt, zijn de verrassingen die elke dag op je pad komen de kruiden die het leven interessant maken.”

DE NSV!-BETOOGING VROEGER EN NU

“Studentenbetoging? Niet meer van deze tijd”

Donderdag betoogde de Nationalistische Studentenvereniging (NSV!). Ooit veranderde dat Leuven in een strijdtoneel, maar vandaag kent de betoging een steeds kleiner draagvlak.

MARGOT DE BOECK EN VINSENT NOLLET

Wie niet op de hoogte was, moet vreemd opgekeken hebben van de massale aanwezigheid van de ordediensten in het Leuvense. De NSV! hield haar jaarlijkse betoging onder de slogan 'Pro Grenzen, Pro Natie!'. Oeverloos blauw domineerde het straatbeeld, maar van de gehoopte zeshonderd betogers daagden er uiteindelijk een honderdvijftigtal op. Onder hen waren nauwelijks studenten te bespeuren.

Kijklustigen waren er wel, en veel. In drommen hadden ze zich opgesteld rond het Hooverplein, het traditionele vertrekpunt van NSV!. Het zorgde voor een bijzondere sfeer, aangezien de "toevallige" toeschouwers veel talrijker aanwezig waren dan de uiteindelijke betogers.

“Studentenbetogingen zijn niet meer van deze tijd,” wist een omstaander. “Ik ben blij dat het zo zielig is,” grinnikte een andere. Waarom ze hier dan zijn? “Ik wil ze graag op hun bakkes zien krijgen, ik wil het alleen zelf niet doen.” Enigszins bizar werd het tafereel wanneer de accordeonist van de NSV! *Zeven dagen lang* speelde, van de openlijk extreemlinkse muziekgroep Bots.

Tegelijk met de NSV!-betoging begon er een andere manifestatie op het Martelarenplein. Organisaties als Actief Linkse Studenten (ALS), de communistische jongerenorganisatie COMAC en Blokbuster hielden een mars voor solidariteit.

Tegelijk met de NSV!-betoging begon er een andere manifestatie op

het Martelarenplein. Organisaties als Actief Linkse Studenten (ALS), de communistische jongerenorganisatie Comac en Blokbuster hielden een mars voor solidariteit. “We waren met 400 mensen, vier keer zoveel als NSV!,” vertelt Comac-bureaulid Wouter Vanduffel.

Licht optimistisch, zo lijkt het. De Leuvense politie telde maar 200 demonstranten tegenover de 150 van NSV!. “Het cijfer van de politie komt nooit overeen met dat van de organisatie,” zegt Vanduffel schamper. “Niet alle deelnemers die wij telden hebben de optocht ook effectief uitgelopen.”

Bij de NSV! zelf was er geen vuiltje aan de lucht. Jeroen Bolckmans, nationaal voorzitter van de vereniging, leek de bescheiden opkomst niet te deren: “Dat is de wet van de studentenbetogingen: die gaan altijd op en neer over verschillende generaties.”

“NSV! is ook nooit een ontzettend grote groep geweest. Wij waren altijd eerder een minderheid,” vervolgt hij nog.

Wapenarsenalen

De optocht stond hoe dan ook in schril contrast met haar verleden. De betogingen van NSV! roepen voor veel studenten en docenten nog steeds herinneringen op aan grootschalige ravages en massale vechtpartijen.

“Op een gegeven moment liet de vicerector in '76 een bericht uithangen met de boodschap dat het verboden was de universiteitslokalen om te vormen tot wapenarsenalen, omdat radicaal links zich wapende tegen de betoging van NSV!,” zegt Louis Vos, professor emeritus geschiedenis aan de KU Leuven.

De laatste keer dat Leuven tijdens een NSV!-betoging als slagveld dienst deed, was in 2005. De driehonderdvijftig agenten slaagden er toen ondanks twee waterkanonnen, een veertigtal overvalwagens en een helikopter niet in de betogers uit elkaar te houden. Er vielen veel zwaargewonden door rechtstreekse confrontaties met politie en linkse te-

genbetogers. Die laatsten verschansten zich in zijstraten en wierpen op verschillende plaatsen barricades op.

Het is dus niet ongewoon dat de Leuvense politie niets meer aan het toeval overlaat. Relschoppers keren tegenwoordig van een kale reis terug. “Er is dit jaar geen enkel incident geweest, zelfs geen kleintje. Het kan kloppen dat dat aan onze organisatie ligt. Ze hebben bijna geen kansen meer om *ambras* te maken, omdat we met zo veel aanwezig zijn,” analyseert Stephanie Gille, perswoordvoerder van de Leuvense politie.

“We hebben ook heel intensief en open gecommuniceerd om iedereen op de hoogte te brengen van alle maatregelen. Er was inderdaad veel politie aanwezig ten opzichte van het

hebben veel meer contact met hun thuis en de buitenwereld en gaan in het weekend naar huis. Vroeger was studeren iets heel bijzonder, nu is het vanzelfsprekend.”

“Je hebt als student ook meer een individueel project. Het is niet zo dat studenten niet meer idealistisch zouden zijn of zich niet meer zouden willen inzetten voor andere zaken dan hun eigen carrière, al speelt dat natuurlijk wel mee.”

Vos ziet vandaag een andere betrokkenheid. “Het is geen betrokkenheid in de echte zin van het woord, maar eerder een nieuwsgierigheid naar wat er gaat gebeuren. De studenten en het algemene publiek willen eerder kijken dan dat ze zich betrokken voelen.”

Vos weet niet of die evolutie jammer is. “Natuurlijk zou ik het toejuichen als mensen zich betrokken voelen en zich meeverantwoordelijk voelen voor wat er gebeurt in de hele maatschappij en ik hoop dat er studenten zijn die dat doen. Maar dat als groep doen heeft vandaag geen draagvlak meer.”

Dat ontkent Vanduffel van Comac. “Op sommige betogingen is er iets minder volk, dat klopt. Tegelijk komen er naar bijvoorbeeld vakbondsbetogingen steeds meer jongeren. Globaal gezien komen jongeren de laatste jaren steeds meer op straat.”

Bekijk het filmpje op

“Ik ben blij dat het zo zielig is”

OMSTAANDER NSV!-BETOOGING

aantal deelnemers, maar dat is achteraf makkelijk gezegd. Wij nemen liever het zekere voor het onzekere.”

Geen engagement

Volgens Louis Vos moeten we de betoging in een breder maatschappelijk kader plaatsen. De Leuvense student trekt niet langer de straat op voor zijn of haar idealen. Andere prioriteiten steken al enige tijd de kop op. “De traditionele roeping van de student om een soort voorhoede te zijn voor bredere maatschappelijke bewegingen van welke aard ook, is verdwenen. Als er recent al eens een massabeweging van studenten plaatsvond, was dat eerder voor een verbetering van de eigen situatie, bijvoorbeeld tegen de verhoging van het studiegeld of voor meer fuiflocaties.”

“Er heerst bij studenten ook niet meer het gevoel een aparte groep te zijn die iets moet ondernemen,” schetst Vos het huidige klimaat. “Ze

De betogingen van NSV! roepen voor veel studenten en docenten nog steeds herinneringen op aan grootschalige ravages en massale vechtpartijen. FOTO'S Veto-archief

Studentenmarathon Hoe sterk is de eenzame loper?

Als de 24 urenloop de jaarlijkse hoogmis van de Vlaamse universitaire atletiek is, mag de Studentenmarathon zich gerust de Hel van Heverlee noemen. Kanttekeningen bij een klassieker.

GILLES MICHIELS

Een estafette is iets moois. Vier lopers die elkaar boven zichzelf doen uitstijgen voor het idee van een team: een betere proloog is moeilijk denkbaar voor de jaarlijkse Studentenmarathon.

Niet elke deelnemer leek echter even goed geïnformeerd voor de start van de wedstrijd. Een loper uit de winnende ploeg was even het noorden kwijt, een stokwissel vond te vroeg plaats. Op de koop toe werd het team dat tweede eindigde nooit op het podium geroepen.

“Wij vernamen inderdaad iets over een verkeerde stokwissel,” reageert Bent Hubrecht, coördinator Sport bij LOKO. Van de fout bij de podiumceremonie is hij zich niet bewust. “Het is goed mogelijk dat op een parcours niet alles voor 100 procent goed loopt, maar we proberen dat elk jaar tot een minimum te beperken.”

De communicatie bij de individuele disciplines, de 5 km, de 10 km en de halve marathon, verliep gelukkig beter. Het deelnemersveld, met zowel studenten als

andere sportliefhebbers, werd een knappe omloop voorgeschoteld.

Vooral de halve marathon pakte stevig uit, met een parcours dat golfde en kronkelde langs Leefdaal en Korbeek-Dijle. Pittige kasseistroken, enkele kuitentijters, weidse vergezichten. Het had wat weg van een idylle, zelfs door bezwete ogen bekeken en op loden benen betwist. De streek rond Heverlee lijkt wel ontworpen om overwonnen te worden door de eenzame loper.

Door dat unieke decor, de inzet van velen en de royale aankomst, die net als in de Hel van het Noorden op een piste ligt, is de Studentenmarathon een klassieker die hopelijk nog lang de stok blijft doorgeven. Aan de opkomst, over alle wed-

strijden heen toch bijna vijfhonderd deelnemers, zou het niet mogen liggen.

“Het is leuk om zo veel mensen aan het sporten te krijgen”

BENT HUBRECHT,
SPORTCOÖRDINATOR LOKO

“De opkomst was zeker goed,” vindt ook Hubrecht. “Het is leuk om zo veel mensen aan het sporten te krijgen. Ik denk dat we over het algemeen tevreden mogen zijn over deze editie.”

Student

JOBS JOBS JOBS (2): HET JOBBELEID VAN DE KRINGEN

Wildgroei aan jobbeurzen is niet altijd effectief

Het jobbeursseizoen is van start gegaan. De verschillen in aanpak tussen de studentenkringen zijn groot. Dat kan in het nadeel spelen van de student.

MARGOT DE BOECK

De jaarlijkse jobbeurs van VTK in de Brabantshallen is inmiddels een gekend fenomeen. Coördinator bedrijvenrelaties bij

“Ik weet niet of het zinvol is dat elke faculteit apart zijn beursje doet”

RUTH STOKX, HOOFD
STUDENTENADVIESDIENSTEN

VTK Stefaan Botteldoorn vertelt: “Met 123 standen en 1300 studenten hebben we dit jaar de grootste editie ooit gehad. Bedrijven komen steeds vaker spontaan naar ons toe, omdat we een goede reputatie hebben opgebouwd.”

Bedrijven moeten betalen voor een plekje op de beurs. “Het exacte bedrag ga ik niet zeggen, maar ligt in vergelijking met andere professionele jobbeurzen redelijk laag,” vindt Botteldoorn.

Ook bij Ekonomika lijken ze van wanten te weten. “Wij hebben een facebookpagina *Ekonomika career and development*, waar-

op we al onze netwerkworkshops en andere activiteiten bundelen. We zetten het hele jaar door initiatieven op poten om studenten aan een job te helpen. Jaarlijks organiseren we drie jobbeurzen,” vertelt Cesar Suy, binnen Ekonomika verantwoordelijk voor de bedrijvenrelaties.

Tips van Randstad

Het contrast lijkt groot met kringen die studenten afleveren waarvoor een snelle instroom op de arbeidsmarkt minder evident is. De Nieuw Filosofische Kring (NFK) organiseert bijvoorbeeld geen jobbeurs. Wel zijn er vanuit de faculteit verschillende infomomenten over wat je met je filosofiediploma precies kan doen., zoals een jobavond.

Waar bij Ekonomika en VTK aparte comités bestaan voor bedrijvenrelaties, is de organisatie van de jobbeurs bij taal- en letterkunde een samenwerking tussen de onderwijsvertegenwoordigers van Babylon en het monitaraat.

“De jobbeurs is ons voornaamste uitstroomevent,” zegt Thomas Pierrart van Babylon. “Daarnaast zijn we ook voortdurend bezig onze studenten te overhalen om naar Randstad te stappen en te overtuigen van hun kansen op de arbeidsmarkt.”

Deze grote verschillen tussen de faculteiten vindt Ruth Stokx, hoofd van de studentenadviesdiensten, geen probleem. “Dat is eerder een gegeven dan dat wij ons daarover zorgen maken. Ik ga ervan uit dat elke kring

FOTO Karolien Wilmots

datgene kiest wat voor hen het belangrijkste is.”

Beursjes

Toch lijken de vele jobbeurzen van de kringen de centrale jobbeurs van de KU Leuven in het gedrang te brengen. Orga-

lende opkomst. Tijdens de beurs waren er meer dalmomenten dan vorig jaar. We nemen dit mee in de organisatie en promotiecampagne naar volgend jaar toe. Studenten zoeken wellicht ook steeds meer online een job.”

Stokx wijst op de voordelen van een centrale beurs: “Zeker grote bedrijven zijn op zoek naar vijf verschillende profielen, waardoor een centrale beurs relevant blijft. Ik weet niet of het zo zinvol is om elke faculteit apart zijn beursje te laten doen.”

Wel benadrukt Stokx dat de uitstroomdienst van de KU Leuven vooral aanvullend op de kringen wil werken. “We willen zeer graag dat alle studenten aan de KU Leuven dezelfde informatie krijgen over wat de mogelijkheden zijn en hoe ze het best solliciteren. Daar bestaat bij de kringen wel animo voor, al blijft hun autonomie natuurlijk heilig,” lacht ze nog.

Ekonomika organiseert drie jobbeurzen per jaar

nisator van de KU Leuvenjobbeurs Ellen Demarsin vertelt: “We merkten een da-

Galabals op de campussen Van barbecue tot Bouwfuif

Voor bijna alle Leuvense kringen is het seizoen van strikjes en kleedjes weer aangebroken. Ook op de andere campussen wordt er stijlvol gefeest, maar in heel verschillende concepten.

HINDE GURBUZ
EN JASPER VAN LOY

De Leuvense galabals volgen meestal een gelijkaardig recept. Studenten trekken in hun mooiste pak of jurkje naar een fraai aange-

klede zaal, waar bands of dj's ten dans spelen en de cava rijkelijk vloeit. Het concept *galabal* wordt echter heel anders geïnterpreteerd aan de rest van de KU Leuven.

Zo zijn de galabals op Campus De Nayer in Sint-Katelijne Waver

eerder gericht op de oud-studenten. “Om de vijf jaar organiseert elke vereniging hier een bal om de alumni nog eens samen te brengen,” zegt Wouter De Schutter, preses van het plaatselijke studentenverbond. “Het diner is vooral voor hen. 's Avonds sluiten de huidige studenten aan voor een fuif.”

De Schutter vindt het contact met de alumni heel belangrijk. “Het is belangrijk om te onthouden dat we van ergens komen. Vroeger was het anders en naar de toekomst zal het nog anders zijn,” legt hij uit. “Het contact met de oud-leden moet ons aanzetten om te groeien in wat we doen binnen het studentenleven.”

Rodenbach

Ook op campus Oostende krijgen de oud-leden een plaats, samen met de docenten en sponsors. “Voor hen organiseren we een receptie voor het eigenlijke bal, de Bouwfuif,” zegt Michiel Dewitte, een van de organisatoren. “Het is niet echt een bal, meer een grootschaligere fuif voor de hele campus in het casino van Oostende.”

Wat belangrijker is dan het kostuum of de *little black dress*, is het bier. “Door een deal met brouwerij Palm kunnen we dit jaar voor het eerst Rodenbach serveren,” zegt Dewitte trots. “In West-Vlaanderen is het bier heel bekend. Zo kunnen we het West-Vlaamse gevoel aanwakkeren.”

Sfeermuziekskes

De Kempenaars van campus Geel kunnen zich twee keer per jaar piekfijn uitdossen om te feesten met hun campusgenoten van Thomas More. In november is er eerst het galabal van studentenclub Economica. “Dat is altijd het chiquere galabal, op verplaatsing en met een fraai buffet,” weet Robin Konings, preses van ingenieurskring II. “Er wordt ook altijd een feestbus ingelegd, die de studenten van Geel naar Laakdal en terug brengt.”

In het hemelvaartweekend is het opnieuw feest in Geel, met studentenkoepel Atomos aan het roer. “In de plaatselijke parochiezaal is er eerst een barbecue en daarna een avond gezellig samenzijn,” vertelt Konings. “Er komen een paar dj's

draaien. Geen muziek zoals op een td, eerder wat *sfeermuziekskes*.”

Het idee van een facultair galabal, waarbij studenten van dezelfde opleiding, maar van verschillende campussen samen feesten, spreekt Konings best aan. “Het zou wel interessant zijn om de industriële

“Dit jaar kunnen we voor het eerst Rodenbach serveren”

MICHIEL DEWITTE,
ORGANISATOR BOUWFUIF

ingenieurs van andere campussen eens te ontmoeten,” vindt hij.

Dewitte is ietwat sceptischer. “Het is een idee om te lanceren, maar niet per se nodig. Hier in Oostende zitten we met 50 à 60 afstuderende ingenieurs. Hoeveel daarvan zien het zitten om naar dat galabal te gaan?”

PERSFOTO Atomos galabal

IFTf

Tijdens het InterFacultair Theaterfestival betreden de Leuvense toneelkringen de Bühne. AKM speelt deze week **Bobverdomse dagen op Bobverdomse bollen**.

Studententheater zoals het hoort

FOTO Karolien Wilmots

Niets mis met de wil om kunst met een grote K te maken. Maar wie met ambitie zit, moet ze ook weten te verzilveren. Of de kunst laten voor wat ze is.

NORA SLEIDERINK

Menig studentenvereniging is door hyperbris ten val gekomen tijdens het InterFacultair Theaterfestival. Ingewikkelde plots, pseudodiepzinnige monologen en abstracte enceneringen waarvan zelfs de makers niet goed meer weten wat ze belichamen. Er is geen grotere valkuil voor jonge amateurs. Het loont dan ook de moeite om ambitie in te ruilen voor authentiek studententheater.

De satire maakt van het stuk een hoogvlieger

En dat heeft AKM goed begrepen.

Toegegeven, het verhaal is een beetje knullig. *Bobverdomse dagen op Bobverdomse bollen* is een zelfgeschreven sciencefiction waarin een enkeltje Mars, de ondergang van de sossen en zwaarbewaakte artificiële intelligentie tot de werkelijkheid behoren. Het genre is niet bij iedereen even populair je moet over wat schrijftalent beschikken om de cynici onder het publiek te overtuigen.

Dat laatste doet het stuk jammer genoeg niet altijd. Het verhaal is soms moeilijk te volgen en de ietwat voorspelbare dialogen vervelen al eens. Gelukkig weet AKM met haar eigenheid veel goed te maken.

Zelfspot

Want ook al zitten we in de verre toekomst, toch zijn er dingen die nooit zullen veranderen. Kunstwetenschappers betreden nog steeds met een betwijfelbaar diploma de arbeidsmarkt, Leuven laaft zich aan Stella en *Veto* schrijft vooralsnog geen leeswaardig nieuws.

U leest het, AKM is niet vies van wat studentikoze (zelf)spot. Terecht, want de satire op onze maatschappij en studentencultuur is wat van het stuk een hoogvlieger maakt. Geen mooier moment dan wanneer de uit 2016 tijdreizende Wyrxitz en Xyrwitz het toneel betreden. Bretellen, fleurig hemd en een voelbare angst voor mainstream: Jill Peeters en Daan Soenens zetten perfecte (*excusez le mot*) hipsters neer.

Naarmate het stuk vordert, blijkt in de warrige plot toch nog een dubbele bodem verstopt. Want in een wereld waar zelfs geluk kunstmatig op te wekken is en slechte herinneringen met een vingerknip uit te wissen zijn, is de keuze voor authenticiteit zeker niet de gemakkelijkste.

Een portie maatschappijkritiek die de eindscène des te krachtiger maakt. Losgebroken computer C.H.A.N.T.A.L (Eva Wuytjens) is erin geslaagd iedereen te verdoven met haar gelukspil. Een voor een veranderen de personages in emotioneel leeghoofden. Ten slotte is ook Lucy (Caitlin Van der Jonckheyd) aan de beurt, die tijdens haar meta-

morfose een sterke monoloog neerzet over wat geluk juist is.

Samen

Het hoeft niet te verbazen van studenten musicologie, maar de begeleidende muziek van Space Cowboy At The Cantina betovert. Ook de multimediale gaven worden uit de kast gehaald voor een hilarische teleshopreclame. Het bewijs dat toneel veel meer dan acteren is en dat alle medewerkers van *Bobverdomse dagen op Bobverdomse bollen* lof verdienen.

Want een goed stuk brengen gaat niet vanzelf. Maar dat combineren met een cast én crew die trots zijn op wat er staat, is enkel voor de *lucky few* weggelegd. Dit is wat je krijgt als je plezier op de eerste plaats zet. En wat studententheater Bobverdomme hoort te zijn.

AKM

Stuk: Bobverdomse dagen op Bobverdomse bollen

Regie, tekst, organisatie en toneelverantwoordelijken: Ward Bosmans, Daan Soenens, Niels Wiberts

Acteurs: Sarah Veplancke, Anouk Ryckeboer, Janne Geuens, Caitlin Van der Jonckheyd, Lara Peeters, Dagmar Thielen (vervangen door Daan Soenens), Jill Peeters, Eva Wuytjens, Jovita Vanderborgh, Andrea van Hooy, Simon Desmet, Michiel Van De Weerd, Wies De Vos, Ward Bosmans, Amber Van den Wijngaert

Muziek: Jeffrey Dottie, Asley Van Cauter, Niels Coekaerts, Michiel Van de Weerd, Wies De Vos, Amber Van den Wijngaert, Julie Vandeborg, Ward Bosmans

—Soundcheck—

Het is bijna overweldigend, die gigantische berg platen die maandelijks op de wereld wordt afgestuurd. In "Soundcheck" proberen we voor u het kaf van het muzikale koren te scheiden.

Night by Night (Soldier's Heart): grötēmensenplaat met kinderziektes

De tijd dat winnaars van talentenjachten op een draffe een tiental B-kantjes op een plaat moesten jassen om *in the picture* te blijven, is definitief voorbij. Dat bewijzen de Belgische spacepopers van Soldier's Heart. Drie jaar hebben ze planeet Aarde op hun debuut laten wachten, maar in die tijd hielden ze het ijzer moeiteloos heet met een titelloze ep en een paar catchy singles à la *African Fire*.

Dat nummer is meteen ook het hoogtepunt van die langverwachte grötēmensenplaat, *Night by Night*. *Let It All End* is de bezwerende opener, met glansrollen voor frontvrouw Sylvie Kreusch en een gitaartje dat graag een sitar wil zijn. Helaas is dat te weinig om ons helemaal mee te krijgen. We horen een aardige, rijk geproduceerde popsong, maar niks dat ons van onze sokkel blaast.

Dan is *New Housie*, dat al eerder Afrekeningsucces oogstte, een sterker nummer. Een geutje Afrikaanse *vibes*, een fraaie zanglijn en een hoekige groove houden ons zonder moeite in bedwang.

Wie de sound van Soldier's Heart beknopt wil beschrijven, is eraan voor de moeite. "Popmuziek met elektronische neveneffecten" komt in de buurt, maar is een veel te kleine vlag om Kreusch en de haren te dekken. Meer zelfs, Kreusch' stem is het enige verbindende element tussen de overvloed aan maffe bliepjes en productionele details. Hoewel de groep duidelijk heeft nagedacht over de productie van *Night by Night*, vormen de nummers te weinig een geheel.

Eén tip: ga deze band live bekijken. Op het podium verandert Soldier's Heart in een heerlijk maf performancegezelschap en hun frontvrouw in een mystieke godin, opgetrokken uit pruiken en bizarre kostuums.

Met de bassen in de buik en de bezwerende vibe van een Pukelpoptent naar keuze is *Night by Night* een dijk van een plaat. Wanneer enkel onze buizen van Eustachius worden geprikkeld, blijft weliswaar een innovatieve groep over, maar ook een die, zelfs na drie jaar, nog een paar middelmatige songs moet dulden.

Belgica (Original Soundtrack by Soulwax): een heerlijke hel voor recensenten

Regisseur Felix Van Groeningen heeft iets met soundtracks. Of hij nu Jef Neve inschakelt (*De helaasheid der dingen*, *Dagen zonder lief*) of een

bluegrasscombo (*The Broken Circle Breakdown*), het plaatje klopt altijd met het muzikje.

En nu is er dus *Belgica*, met een soundtrack van Soulwax. Stephen en Dewaele zijn echter te grote muzikale genieën om zomaar een nieuwe Soulwaxplaat bij elkaar te spelen. De oplossing? Vijftien nieuwe gelegenheidsbands, volgestouwd met schoon muzikaal volk, die de nummers van de broers Dewaele vertolken.

Het begint al verwachtingsvol met *The Best Thing*, dat lijkt op te bouwen naar een climax maar blijft steken, daar waar het mooi, duister en filmisch is. Vervolgens spelen *The Shitz*, met leden van *The Hong Kong Dong*, ten dans in stonersingle *How Long*.

De Dewaeles grijpen je bij de kraag en serveren het soort schijfjes waarbij de beelden je los op het netvlies vallen. En het spectrum is breed: een discotheek uit de jaren '80 (*Ca-outchou*), het betere jeugdhuis (*Nothing*) en een gezellig aftandse zetel waar de geur van speciaal gras in hangt (*Hot December*).

Genregewijs is deze plaat dan ook waanzin. Er is Kenji Minogue als de geschifte Italiaanse discopgroep Erasmus, maar ook Roland met een doorleefd staaltje *swamp blues*. Geen voer dus voor de analyserende roedraadfetisjisten die recensenten vaak zijn.

Dat neemt niet weg dat muzikliefhebbers mét zin voor avontuur deze plaat zullen waarderen. Net zoals de film *Belgica* is de soundtrack geen hapklare brok, maar voor de *fucking Dewaele brothers* kauwen we graag wat langer.

JASPER VAN LOY

Cultuur

ORIOLO VILANOVA IN MUSEUM M: DE KUNST VAN HET TENTOONSTELLEN

“Je moet lucky shots vermijden”

In Museum M onderzoekt kunstenaar Oriol Vilanova de vertaalslag tussen kunstwerk en publiek. Daarvoor speelt de curator een sleutelrol.

ANNELEEN VAN KUYCK EN LOUISE GOEGBEUR

Sinds donderdag stelt de Spaanse kunstenaar Oriol Vilanova (°1980) ruim 2800 op de kop getikte postkaarten en vijfendertig vitrines tentoon in M Museum. Zo is er één zaal van boven tot onder bekleed met "clichébeelden", zoals hij ze noemt. In een andere praat voor een keer niet het kunstobject, maar tentoonstellingsmeubilair. De rol van het museale instituut is de rode draad in Vilanova's oeuvre.

“De curator moet een match zoeken”

EVA WITTOCX,
CURATOR HEDENDAAGSE KUNST IN M

“Het feit dat hij grondig nadenkt over wat een museum is,” legt curator Valerie Verhack uit, “was voor ons één van de aanleidingen om samen met hem een tentoonstelling te organiseren.” Vilanova's expo *At First Sight* bete-

kent voor haar een verrijkende ervaring: “Hij deed ons stilstaan bij zaken die ons altijd heel conventioneel en evident leken. We moesten bijvoorbeeld geen bruiklenen aanvragen van kunstwerken, maar van vitrines.”

Dialogo

Aan de tentoonstelling gingen een atelierbezoek en heel wat gesprekken vooraf. Volgens Eva Wittocx, algemeen coördinator en curator hedendaagse kunst in M, is dat het vertrekpunt van het creatieproces van een tentoonstelling.

“Een curator bezoekt in eerste instantie veel tentoonstellingen en kunstenaarsateliers,” legt Wittocx uit. “Tegelijk koppelt hij de kennis die hij daar opdoet aan de beleidslijnen van het museum. Welke kunst en kunstenaars willen we brengen? De curator moet een match zoeken,” benadrukt Wittocx.

“Als die er is, wordt de kunstenaar gevraagd om de ruimtes te komen bezoeken. Dan ontstaat er tussen de curator en de kunstenaar een dialoog waarover de tentoonstelling kan gaan. We bekijken samen of die budgettair, praktisch en qua timing haalbaar is.”

Thematentoonstellingen

Die wisselwerking heeft een ander karakter bij groepstentoonstellingen, waarin verschillende kunstenaars één of meerdere werken presenteren. Het accent verschuift naar het overkoepelende thema en de evenwichtige samenstelling van kunstwerken.

Karen Verschooren (STUK) cureerde onder meer de laatste editie van *Artefact, Up in the Air*. “Ik zoek altijd naar een relevant hedendaags thema dat resonanceert in de samenleving,” legt ze uit. “De conceptontwikkeling en de research naar kunstenaars en werken lopen parallel en beïnvloeden elkaar wederzijds.”

“Het is belangrijk dat elk werk in de tentoonstelling tot zijn recht komt,” verklaart Verschooren. “Je wil de kunstenaars niet louter een illustratie laten worden van een uitgedacht verhaal. *Lucky shots* vermijden is daarbij een deel van mijn strategie. Ik zal zelden een werk van een kunstenaar opnemen als de rest van zijn oeuvre eigenlijk andere thema's behandelt.”

“Verder moet er een evenwicht zijn tussen bestaand werk en commissie-opdrachten, tussen bekende en minder bekende namen. Sommige werken zijn heel sensorieel (*spelen in op de zintuigen, red.*) en spreken het publiek direct aan. Andere werken doen veeleer een beroep op het intellectuele vermogen. Al die werken zijn goed doordacht, maar komen op een andere manier binnen.”

Praktische haalbaarheid

De curator zorgt ook mee voor de concrete uitwerking. Wittocx: “Na het bedenken van de tentoonstelling bekijken we de productionele haalbaarheid. De technische leider weet waar we muren moeten bouwen en welke afstand de projector aankan. Vervolgens ontwikkelt het project zich verder, afhankelijk van de mogelijkheden. Soms moeten we het bijstellen.”

Initieel was Vilanova bijvoorbeeld van plan om vijftig vitrines in M te installeren, maar Verhack botste op praktische limieten. “Sommige instellingen konden hun vitrines niet uitlenen omdat ze die zelf nodig hadden,” vertelt de curator. “Daardoor moest de kunstenaar zijn plannen voortdurend bijsturen.”

“Kunstenaars brengen thema's gelaagd naar buiten”

KAREN VERSCHOOREN,
CURATOR ARTEFACT (STUK)

In het voorjaar van 2014 wilde kunstenaar Isabelle Cornaro een boomstronk die ze in een aquariumwinkel had gevonden, in haar expo in M integreren. “Toen dat ding hier binnenkwam, ontdekten we dat daarin insecten hadden huisgehouden. Een geïnfecteerd object kan je niet zomaar binnenbrengen in een museum dat ook oude kunst conserveert,” aldus Verhack.

Divers publiek

Niet onbelangrijk is ten slotte de aandacht van de curator voor de bezoekers. “Met de collega's van publiekswerking wordt gekeken hoe de tentoonstelling naar verschillende publieken te vertalen,” zegt Wittocx.

“Zo reiken we verschillende instrumenten aan om te begrijpen en waarderen waarover het kunstwerk gaat. Soms is er een *audioguide*, dan weer maken we een kinderquiz of voorzien we een filmpje van een interview met de kunstenaar in de zaal.”

Artefact zet elk jaar sterk in op rondleidingen die afgestemd zijn op specifieke doelgroepen. De jaarlijkse expo trekt in één klap gezinnen met kinderen, studenten en professionals aan. Verschooren ziet de diversiteit van de doelgroepen als een uitdaging. “Ik wil zeker niet toegeven op de complexiteit van het thema. Want daarin zijn kunstenaars juist sterk. Ze gaan niet simplificeren, maar thema's in hun gelaagdheid naar buiten brengen.”

FOTO Anneleen van Kuyck

Existenzweek een weg met vallen en opstaan

Vorige week organiseerden de vierdejaarsstudenten ingenieur-architect de Existenzweek. Het vinden van een geschikte locatie voor dat evenement bleek een helse zoektocht.

LOUISE GOEGBEUR

Een nieuw academiejaar betekent het begin van de zoektocht naar een geschikte locatie voor de Existenzweek. “In september zijn we begonnen met zoeken,” vertelt Martha Vandermaesen, locatieverantwoordelijke bij Existenz. “Je bent er veel mee bezig. Het is vaak rondrijden in Leuven en veel rondbellen.”

“Wij hadden onze deadline gezet op november. Dan moest de locatie vastliggen,” vertelt Vandermaesen. “Veel eigenaars wilden echter niet. Toen de tijd begon te dringen, was er iemand binnen Existenz die zei dat zijn lagere school leeg stond. Daar zijn we dan gaan kijken. We hebben via een containerbedrijf de gegevens van de eigenaar vastgekregen. Die heeft

mij dan in november teruggebeld en ons groen licht gegeven.”

Dat de locatie uitzonderlijk buiten het centrum ligt, speelde voor de organisatie geen rol. “Het is vlakbij onze campus en dat vinden we ideaal,” zegt Astrid Van Puyvelde, weekverantwoordelijke bij Existenz. “Naar aanleiding van frustraties vorig jaar, toen de feestjes veel centrumvolk aantrokken, bereiken we deze keer vooral mensen die speciaal voor de week komen. Dat is veel gezelliger voor ons, want dan moeten we niet elke nacht shifts als steward doen,” aldus Van Puyvelde.

Stroomversnelling

Pas op de donderdag voor de lesvrije week kreeg Existenz de sleutel in handen. “We zijn eigenlijk te laat begonnen met het materiaal en de elektriciteit te regelen. Op enkele weken kunnen we niet veel doen. We hebben dan wat boormachines bij elkaar gesprokkeld om te beginnen werken,” geeft de locatieverantwoordelijke toe.

“Eind februari, toen onze grootste sponsor de stellingen leverde, zijn de verbouwingswerken in een stroomversnelling geraakt,” aldus Vandermaesen.

DRAMASTUDENTEN EN CIE TARTAREN SAMEN OP PODIUM

“Je moet verder gaan dan therapeutische zingeving”

LUCA Drama en Cie Tartaren brengen deze week in OPEK de coproductie “Heldendaden”. Een voorstelling geïnspireerd op persoonlijke worstelingen, die gezien de spelers niet de minste zijn.

HEIDI VAN ROMPUY EN
LOUISE WILLOCX

Wanneer we een kijkje nemen tijdens de eerste doorloop van *Heldendaden*, valt de erg aparte combinatie van acteurs meteen

“Je hoeft niet op televisie te komen om een heldendaad te verrichten”

LEO,
ACTEUR CIE TARTAREN

op. De uitbundige dramastudenten dertelen vrolijk tussen de relatief oude garde Tartaren. Die staan hier en daar nog wat onwennig hun tekst te herhalen.

De diverse bende lijkt het in elk geval wel al verbazend goed met elkaar te kunnen vinden. Compagnie Tartaren is een sociaal-artistisch geïnspireerd gezelschap, dat met spelers uit eerder kwetsbare situaties werkt. De kwart Leuvenaars binnen de ring die in armoede leven komen zo een stuk dicht bij hun medespelers, de derdebachelorstudenten van LUCA Drama en bij het publiek. Voor *Heldendaden* werd telkens één student gekoppeld aan één Tartaar. De duo's

werkten een korte scène uit van tien minuten, geïnspireerd op een heldendaad.

“Dat kan iets heel kleins zijn,” vertelt Tartaar Leo Sant Angelo. “Je hoeft niet de grote held uit te hangen op televisie om een heldendaad te verrichten. Het is veel belangrijker dat je inzet op kleine dingen, zoals met de fiets rijden of vegetariër zijn. Die hebben meer impact op onze wereld.”

Het was niet eenvoudig een echte cocreatie tussen de twee uiteenlopende groepen tot stand te brengen, legt regisseur Wim Oris uit: “De spelers moesten in de eerste plaats nieuwsgierig worden naar elkaar en op verkenning durven gaan in elkaars fascinaties.”

Samen met co-regisseur Sara Vertongen stuurde hij de studenten en hun Tartaren al in oktober samen op pad, als voorbereiding op het maakproces. “We gingen gezamenlijk naar enkele culturele activiteiten,” vertelt student Sarah Van der Aa. “Zo dompelden we de Tartaren onder in de wereld van de LUCA's. Maar we zijn bijvoorbeeld ook gaan eten in een sociaal restaurant. Die ervaringen hielden we bij in een dagboek, dat later de basis werd voor onze creaties.”

“Het resultaat is een mix van stijlen, een caleidoscoop van invalshoeken op die kwetsbare situaties waar je als mens in kan terechtkomen,” legt Oris uit.

Zorgfunctie

Het zelfgeschreven materiaal kreeg bij elk duo zo een opvallend persoonlijke *touch* mee. “Ik word dit jaar

zeventig, maar heb nog steeds een grote passie voor clownerie en slapstick,” zegt Tartaar Werner De Bus lachend. “Daar verwijzen we naar in ons stukje.”

Voor sommige spelers gaat die eigen *touch* echter nog verder: “Berreke, de oudste van de groep, is opgegroeid als weeskind,” vertelt Leo. “Hij was een groot muzikaal talent en had de droom om dirigent te worden. Door zijn moeilijke jeugd kreeg hij echter nooit de kans te gaan studeren. Dat verhaal herbeleefd hij nu hier.”

Heldendaden grijpt zo terug naar persoonlijke worstelingen. De grote uitdaging voor zowel regisseur als spelers is ervoor te zorgen dat de acteurs niet te dicht bij het niet-verwerkte trauma zitten. “We hebben als gezelschap een zekere zorgfunctie, maar je moet zorgen dat je verder gaat dan therapeutische zingeving. We brengen uiteindelijk een kwalitatieve artistieke productie,” benadrukt Oris.

Blikopener

Cocreatieprocessen tussen professionals en kwetsbare groepen maken ook elders steeds meer opgang in de kunstwereld. Het concept wordt gezien als een blikopener om buiten het beschermde professionele milieu te stappen en tot een stuk te komen dat veel meer doorbloed is.

“Onze school ligt letterlijk op een berg, omgeven door bos,” vertelt Sarah lachend. “Ik had in het begin soms het gevoel dat we totaal losgekoppeld stonden van de maatschappij.”

“Al hebben mensen soms een verkeerd beeld van de zogenaamde Lemmensbubbel, vindt ze: “Het is niet dat wij als studenten nog nooit iets hebben meegemaakt in ons leven, al zijn onze verhalen natuurlijk anders dan die van de Tartaren.”

Ook student Matthias Van de Brul is enthousiast over de samenwerking: “In tegenstelling tot normale

FOTO Rami Goelen

producties, leg ik de focus veel minder op mezelf. Je groeit als acteur pas wanneer je je niet langer afvraagt of je zelf goed zal zijn, maar of het geheel goed

“Ik heb een passie voor clownerie en slapstick”

WERNER,
ACTEUR CIE TARTAREN

zal zijn.” Een kleine *sneakpeak* tijdens de eerste doorloop wijst alvast in de goede richting. Door de minimalistische en relatief donkere

setting legt *Heldendaden* de focus volledig op haar acteurs. Dat is best een risico, want alles staat of valt met de intensiteit van de spelers. Een ding is alvast duidelijk: de authentieke speelstijl van de Tartaren kan de grootste kracht van de voorstelling worden. Daar waar de ene nog ietwat onwennig op het podium staat, raakt de ander perfect die ene gevoelige snaar.

De samenwerking met de Tartaren haalt de LUCA Drama-studenten bovendien volledig uit hun *comfort zone*. En precies daar kan *Heldendaden* bijzonder interessant worden.

Heldendaden speelt op 21, 23 en 24 maart om 19u30 in OPEK.

Het idee om de speelplaats met paletten te beleggen kwam er slechts een week voor de openingsavond. “Dat is echt heel snel ge-

“We hebben dan wat boormachines bij elkaar gesprokkeld om te beginnen werken”

MARTHA VANDERMAESEN,
LOCATIEVERANTWOORDELIJKE BIJ
EXISTENZ

beurd. Vorige vrijdag zijn die paletten geleverd en zaterdag was alles af. Het ziet er superzot uit maar het was uiteindelijk een van

de vlotste ingrepen,” vertelt Vandermaesen. “Ook de elektriciteitskeuring en de goedkeuring van de brandweer hebben we pas in de laatste week verkregen. Uiteindelijk is het wel allemaal klaar geraakt, maar het was *op z'n archi's*, vrij nipt.”

Isolatie

Existenz wou vooral geluidsoverlast voor de burens vermijden. Er is dan ook meer dan voldoende akoestische isolatie gestoken in onder andere de Superstudio, een van de feestruimtes. “We hebben het vals plafond eraf getrokken”, beschrijft Vandermaesen, “en dan de isolatie daaruit in de ramen gestoken. Dat was allemaal kosteloos. Ook de verf was gratis en de *duck tape* hebben we redelijk goedkoop aangekocht.”

Helaas wordt het schoolgebouw niet opnieuw gebruikt. “De basisschool gaat helemaal plat. Er komt een woon- en zorgcentrum,” zegt Vandermaesen. Aangezien de school afgebro-

ken wordt, waren er gelukkig maar weinig beperkingen opgelegd. “Het is wel de bedoeling dat we de locatie opgeruimd achterlaten,” aldus Vandermaesen lachend.

ACADEMISCHE COOPERATIEVE VENNOOTSCHAP CVBA ACCO

Blijde Inkomststraat 22, 3000 LEUVEN
Ondernemingsnummer 0403 547 615

Algemene vergadering ter zetel op 19/04/2016 om 19u. Agenda: Jaarverslag. Verslag Commissaris. Goedkeuring Jaarrekening. Bestemming resultaat. Kwijting bestuurders en commissaris. (Her)Benoemingen en ontslagen.

Aanwezigheid bevestigen via algemenevergadering@acco.be

Win het mega paasei van jouw Alma!

Post het juiste gewicht op **f** Alma KU Leuven.

Almamenu van maandag 21 tot vrijdag 25 maart

Maandag	Luikse pens met rode kool (A1, A3, GHB) €3,20
	Big Alma hamburger met slaatje (A1, GHB) €4,30
	Nasirolletjes met zoet zure saus en wokgroenten (A1, GHB) (V) €5,50
	Seizoensburger met tarwe, erwten, tuinbonen en tomatensaus (A1) (V) €6,00
	Kalkoenburger met snijboontjes of Oosterse groentemmix en Orloff of mosterdsaus (A2) €3,20
	Spaghetti bolognaise (A2, A3) €3,20/€4,30
	Koninginnenhapje (A2, A3) €4,30
	Nasi goreng met snijboontjes of Oosterse groentemmix en Orloffsaus of mosterdsaus (A2) €4,30
	Nasirolletjes met zoet zure saus en wokgroenten (A2, A3) (V) €5,50
	Stoofvlees op zijn Vlaams (A2) €6,00
Dinsdag	Winterburger met tarwe, erwten, boontjes en tomatensaus (A2, A3, GHB) (V) €6,00
	Vleesballetjes in leffesau met schorseneren (A1, A3, GHB) €3,20
	Koninginnenhapje (A1, A3, GHB) €4,30
	Chili sin carne met boontjes en gebakken aardappelen (A1, A3, GHB) (V) €5,50
	Vlinderpasta met tomaat, courgette en kruidenkaas (A1, A3, GHB) (V) €6,00
	Luikse pens met slaatje of pastinaak en jagersaus of diabolosaus 3.20
	Spaghetti bolognaise (A2, A3) €3,20/€4,30
	Koninginnenhapje (A2) €4,30
	Chilli sin carne met boontjes en aardappelen (A2) (V) €5,50
	Vlinderpasta met tomaat, courgette en kruidenkaas (A2) (V) €6,00
Woensdag	Mixed grill met pastinaak of een slaatje en jagersaus of diabolosaus (A2) €6,00
	Stoofvlees op zijn Vlaams (A2) €6,00
	Kippenbout met currysous en wortelen (A1, GHB) €3,20
	Quornburger met bloemkoolgratin (A1, GHB) (V) €4,30
	Vegetarische wok met sojareepjes, basmatirijst met paprika en wokgroenten (A1, GHB) (V) €5,50
	Visfilet met dillesaus en venkel (A1, GHB) €6,00
	Spaghetti bolognaise (A2) €3,20/€4,30
	Varkenskotelet met witte kool of wokgroenten en vleesaus of roomsaus (A2) €3,20
	Koninginnenhapje (A2) €4,30
	Quornburger met bloemkoolgratin (A2) (V) €4,30
Donderdag	Stoofvlees op zijn Vlaams (A2) €6,00
	Vegetarische wok met sojareepjes, basmatirijst met paprika en wokgroenten (A2) (V) €5,50
	Kipbrochetten met witte kool of wokgroenten en vleesaus of roomsaus (A2) €6,00
	Spaghetti bolognaise (A1, A3, GHB) €3,20/€4,30
	Vegetarisch koninginnenhapje (A1, A2, GHB) (V) €4,30
Vrijdag	Vegetarische gyros met ratatouille, pittabroodjes en frieten (A1, A3, GHB) (V) €5,50
	Steak met broccoli en peperroomsaus (A1, A3, GHB) €6,00
	Romig blanket (vleesragout) met fijne groentjes (A1, A3, GHB) €3,20
	Beenham met tomatenpaprikamengeling en kroketten (A1, A3, GHB) €4,30
	Lamsburger met witloof en thymsaus (A1, A3, GHB) €5,50
	Venkel-preisoepje, salade met feta, penne met gebakken groentjes en sojareepjes (A1, A3) (V) €6,00
	Koninginnenhapje (A3) €4,30

A1= Alma 1
A2= Alma 2

A3= Alma 3
V= Vegetarische schotel

GHB= Gasthuisberg

Is jouw verzameling al compleet?

Inzameling en verkoop van tweedehands goederen met een enorm en steeds wisselend aanbod!

de kringwinkel

SPIT

Ijzermolenstraat 10 - 12 • 3001 Heverlee
www.spit.be

AL 15 JAAR DE GOEDKOOPSTE
FUIFZAAL VAN LEUVEN
ALBATROS
F U I F Z A A L

BOEK NU AL VOOR
VOLGEND ACADEMIEJAAR!

355 PER AVOND, 250 EURO TIJDENS HET WEEKEND OF
VOOR KRINGEN DIE AANGESLOTEN ZIJN BIJ LOKO,
OF 180 EURO VOOR EEN CANTUS

Bij elke vierde luif van een vereniging binnen het zelfde academiejaar is de
huur van de zaal gratis. Dat geldt ook als je het vatenrecord breekt!

CENTJE BIJVERDIENEN?
WIJ ZOEKEN STEEDS
AVONDVERANTWOORDELIJEN.

RESERVATIES EN INLICHTINGEN: 016/22.31.09 OF ALBATROS@LOKO.BE
WWW.LOKO.BE/ALBATROS

KULEUGEN

Satirische rubriek

Trump haten niet langer cool

Nu *The Economist* een verkiezing van Donald Trump als President van de VS heeft uitgeroepen tot één van de rampzaligste dingen die de wereld kunnen overkomen, is het officieel niet meer cool om Trump te haten. Dat zegt Leuvense opperhipster Coba O'Halara Kwetterbink. "Eerst haatte ik Poetin, maar daar was de lol al snel af. Trump haten was hip. Was cool. Maar nu is het voorbij." zegt ze uit de hoogte terwijl ze aan haar alpaca-wollen trui punnikt.

"Trump is natuurlijk nog steeds een randdebiel, maar nu het zo mainstream geworden is om hem te haten, kan ik me niet meer profileren als edgy wereldverbeteraar." zegt ook Bram Bijders, toneelgoeroe. "Ik wilde een mooie blog schrijven over waarom Trump zo erg is, maar nu hoor ik

mensen in de bus er gewoon over praten. Het je ne sais quoi is er voor mij af."

Ondertussen gaat de zoektocht naar een nieuwe wereldleider om te haten gewoon door. "We hadden eerst Poetin, toen Assad en daarna Trump. Erdogan is een goede nieuwe kandidaat, maar ik heb begrepen dat Erdoganbashen ook al salonfähig is geworden." aldus Kwetterbink.

"Tobback gaat weg, Abdeslam is opgepakt. We staan met lege handen. Ik hoop dat er snel iemand komt die ik kan haten, en die niemand anders haat. Ik zou bij mezelf beginnen, maar ik vrees dat dat al te laat is." geeft Bijders op verwarrende wijze blijk van zelfkennis, terwijl hij zijn bril dramatisch af zet: "Mensen begrijpen me niet." (jm)

De ochtendlijke ejaculatie bevat doorgaans 500 gigabyte aan DNA-materiaal

SlimmeRik

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 42 - Nummer 19
Maandag 21 maart 2016

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringsorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Roderik "chips eten" De Turck

Redactiesecretaris & V.U.:
Margot "vertellen" De Boeck
's Meiersstraat 5

3000 Leuven

Redactie: Kalina "Meer respect voor de beeldmensen" De Blauwe, Paul-Emmanuel "Twee keer nadenken" Demeyere, Quinten "De onmiddellijke afbraak van fakbar letteren" Evens, Simon "Joël De Ceulaer imiteren" Grymonprez, Karel "Herinvoering dienstplicht" Peeters, Jasper "SMeer Kempens op de openbare omroep" Van Loy, Heidi "Zingen" Van Rompuy

Schrijvers: Naomi Bonny, Eva Sevrin, Rani Goelen, Charlotte Lippens, Josje "Moelijk gedoe van mannen" Kerkhoven, Arne Sonck, Jente Van Lindt, Karen Aerts, Brecht Castel, Feline "gratis spullen" Ketels, Simon "niet Quinten" Thys, Joes Minis, Gilles

Michiels, Vinsent Nollet, Hinde Gurbuz, Nora "I always go with the flow" Sleiderink, Anneleen van Kuyck, Louise Goegebeur, Louise "Mijn moeder" Willox

Fotografen voorpagina:
Karolien Wilmots, Martijn Stoop, Simon Grymonprez, Anneleen van Kuyck, Bart Heleven

Fotografen: Bart Heleven, Bavo "Snelle/werkende WiFi op de redactie" Nys, Anneleen van Kuyck, Karolien Wilmots, Rani Goelen, Anneluus Vermeersch

Tekenaars: Martijn Stoopn Pjotr Hubin, Karolien Favoreel, **Dtp:** Margot De Boeck, Roderik De Turck

Eindredactie: Heidi Van Rompuy, Simon Grymonprez, Jasper Van Loy, Paul-Emmanuel Demeyere, Karel Peeters, Quinten Evens, Gilles Michiels, Louise Goegebeur

IT: Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:
Alfaset cvba - alfaset@loko.be
016 22 44 38
Drukkerij:
Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)
Oplage: 9.000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Wil jij elke week een Veto in de bus? Mail dan je naam en adres naar margot@veto.be.

be en schrijf 11 euro over op BE80 0010 9597 1977.

Meedoen?
Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, layout, waar protesteer jij niet tegen?) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Thomas Vanderveken

“Ik ging bij JIM solliciteren met een Klarasticker op mijn agenda”

Thomas Vanderveken lijkt een contradictio in terminis. Pianist en Klaragezicht aan de ene kant. Presentator van JIM en Steracteur sterartiest aan de andere. “Ik zie dat niet als een spreidstand.”

HEIDI VAN ROMPUY EN RANI GOELEN

Thomas Vanderveken komt ons oppikken in de inkomhal van de VRT. Hij excuseert zich: de redactievergadering van zijn Canvas-talkshow *Alleen Elvis blijft bestaan* is uitgelopen. “Ik moet nog even de knop omdraaien,” vertelt hij lachend. “We zijn volop aan het brainstormen over het decor en ik durf daar nogal in opgaan.”

“Alleen Elvis” heeft een uniek format. Jullie kiezen voor een interview met slechts één gast.

Thomas Vanderveken: “*Alleen Elvis* is heel anders dan de meeste praatshows, waar gasten vaak kort en volgens een vooropgesteld script moeten antwoorden. Wij hebben het “moeten” zo veel mogelijk uit het programma gehaald, net omdat die vrijheid vaak ontbreekt op televisie.”

“Televisie vervalt vaak in een reproductie van clichés, omdat die nu eenmaal een groter publiek aanspreken. *Alleen Elvis* geeft gasten echter de kans genuanceerd te antwoorden en het publiek iets laten ontdekken wat *out of the ordinary* is.”

Van “Alleen Elvis” tot “Steracteur sterartiest” en “Vlaanderen Vakantieland”: je hebt een uiteenlopend palmares. Ooit iets tegen je zin aangenomen?

Vanderveken: “Ik vind dat allemaal heel geestig. Neem nu bijvoorbeeld *Steracteur sterartiest*. Dat werd live uitgezonden. Van zodra de begintune de hele machine achter de schermen tot leven wekte, gaf dat elke keer opnieuw een *graafgevoel*.”

“Alleen, het is *show business* van een ondraaglijke lichtheid. Als je zoiets presenteert, hangen mensen daar connotaties van hersenloosheid aan. Ze kunnen niet begrijpen hoe je zowel Stan Van Samang kan aankondigen als Ludwig van Beethoven op Klara. Dat wordt

dan een spreidstand genoemd, maar het enige waar ik naar kijk is of het in zijn genre iets goeds is.”

Gemiddeld

Je hebt eigenlijk piano gestudeerd. Ooit spijt gehad dat je daar niets mee hebt gedaan?

Vanderveken: “Niet echt, want het was nooit mijn bedoeling concertpianist te worden. Ik wilde gewoon op een podium goed muziek kunnen maken samen met andere mensen. Na het middelbaar had ik het ook gehad met de gewone passieve onderwijsvormen. Ik wilde iets doen en koos daarom voor het conservatorium.”

“Stiekem hoop ik het toch ooit weer op te pikken., al is mijn niveau er wel ontzettend op achteruit gegaan. Terwijl ik vroeger nog meekon in het peloton van de Ronde van Frankrijk, kan ik nu geen kermiskoers meer uitrijden (*lacht*).”

Pianisten staan gekend om hun staalharde discipline. Nam de opleiding een beslag op je leven?

Vanderveken: “Het vergt tijd wanneer je iets echt goed wil doen. Als je de beste historica van het land wilt worden, kom je er ook niet door in de aula in je neus te peuteren. Op het conservatorium is het natuurlijk wel zo dat je tussen mensen zit die allemaal al goed zijn. Als je iets wil betekenen, moet je internationaal bij de besten horen. Je komt er niet met gewoon gemiddeld te zijn.”

“Je kan een gemiddelde boekhouder zijn en perfect op die manier leven. Een gemiddelde pianist daarentegen kan hooguit wat gaan lesgeven. De keuze voor een kunstberoep impliceert daarom een soort passie waarvoor je iets anders opgeeft.”

Uiteindelijk belandde je al tijdens je opleiding bij JIMtv.

Vanderveken: “Ik weet nog goed dat ik bij JIM ging solliciteren met een Klarasticker op mijn agenda (*lacht*). Peter Hoogland (*oprichter JIM, vroeger JIMtv, red.*) heeft me daar geweldig mee uitgelachen. Maar toen al waren dat voor mij twee aparte werelden die elkaar niet hoefden uit te sluiten.”

“Ik heb bij JIM eigenlijk alles geleerd. We zijn toen vertrokken van het witte blad en drie maanden later moest er een zender zijn. Van camerawerk tot decors knutselen en monteren: we deden het allemaal zelf. Ik kwam toen van het conservatorium, een erg gesloten setting. JIM heeft mijn wereld opengeslagen.”

Moet er meer worden ingezet op de brug tussen populaire en klassieke muziek?

Vanderveken: “De uitvinding van de microfoon is in dat opzicht een belangrijke breuklijn geweest. Die maakte de reproductie van muziek mogelijk en daardoor raakte de live uitvoering van niet-versterkte muziek, *hence* klassieke muziek, een beetje in de verdrukking.”

“Symfonische muziek werkt opgenomen niet zo goed. Eenvoudigweg omdat die daar niet voor is gemaakt, maar live moet worden gespeeld. Het versmelten van de verschillende klankkleuren hoort thuis in een concertzaal. Dat kan niet zomaar worden gereproduceerd door luidsprekers”

Snobisme

Klara lijkt zich soms eerder op een elitair publiek te richten. Zit daar ook een deel van het probleem?

Vanderveken: “Dat is de vraag van de kip of het ei. Luisteren er weinig mensen omdat Klara

elitair klinkt? Of klinkt Klara elitair omdat je er niets van kent? Als ik op Studio Brussel naar een nicheprogramma zou luisteren over *deep house*, ben ik ook niet mee. Dat is hippe muziek, dus noemen we het niet elitair, maar eigenlijk is dat je reinste snobisme.”

“De mensen van Klara willen niets liever dan dat iedereen naar Beethoven luistert. Het is gemakkelijk te zeggen dat de concertwereld in de fout is, maar het zijn ook de mensen die hun oogkleppen moeten afzetten.”

De concertwereld gaat dus vrijuit?

Vanderveken: “Er valt uiteraard ook iets te zeggen over de concertwereld. Klassieke concerten zijn vandaag de dag doorgaans *ex cathedra*. Het orkest zit op het podium en iedereen klapt braafjes wanneer de dirigent opkomt. Na afloop buigen de muzikanten, gevolgd door een applaus. En dat is het dan: een aaneenrijging van conventies. Terwijl die muziek niet dood is en al zeker niet heilig.”

“Mensen begrijpen niet hoe je zowel Stan Van Samang als Beethoven kan aankondigen”

Er zijn nog mogelijkheden om de beleving te versterken?

Vanderveken: “Absoluut. Neem nu bijvoorbeeld Paganini (*Niccolò Paganini, violist uit de 19e eeuw, red.*). Hij was een van de eerste solisten die een echte wereldster werd. Vrouwen vielen zelfs flauw op zijn concerten.”

“Een klassiek concert zag er toen heel anders uit. Bij aanvang van het concert stond de violist nog niet op het podium. Het orkest opende met opzweepende muziek, waarop iedereen al spontaan meeklapte. Waarna Paganini dan het podium betrad en een ongelofelijke solo speelde, veerde iedereen recht. Dat was pas *ambiance*.”

Zoiets is vandaag de dag ondenkbaar.
Vanderveken: “Nu zit het publiek met zijn billen dichtgeknepen op zijn stoel en kucht af en toe. De violist staat al van het begin braafjes te wachten op het podium tot het orkest klaar is. Ik vind dat bijna belachelijk om naar te kijken.”

“Ik hou me dan ook niet in en klap wel mee. Klassieke muziek is bedoeld om in op te gaan, maar wij staan er tegenwoordig totaal los van. We zijn op een of andere manier geëvolueerd naar een heilige stilte die muziek moet dienen.”

“Andersom verwacht het publiek dat ook. Als je naar een klassiek concert gaat, dan wil je je mooiste jurk bovenhalen. Mensen vinden het *not done* binnen te wandelen met je Delhaizezak nog in de hand. Dat is het paradoxale. Je kan het toch niet elitair noemen als dat is wat je verwacht?”

Als afsluiter: je presenteert elk jaar het Weense nieuwjaarsconcert. Wat doet Thomas Vanderveken op oudjaar?

Vanderveken: Feesten, maar dan zonder drank (*lacht*). Ik drink één glaasje om middernacht, maar verder niets. Het is al wel eens vijf uur ‘s ochtends geworden, waardoor ik maar een paar uur slaap had. Als ik niet gedronken heb en goed voorbereid ben, is dat geen probleem. Dat halen we op een ander moment dan wel in.”

